

Київ 1967

ЗІБРАВ І УПОРЯДКУВАВ М. СОБОЛЕВСЬКИЙ

ЛЕМКІВСЬКІ

СПІВАНКИ

Художник В. ЮРЧИШИН

ВІД УПОРЯДНИКА

На мальовничих схилах Карпат, порослих ялицею, смерекою та буком, з обох боків Низького Бескиду, від річки Сан та її притоки річки Ослави на захід поза річку Попрад розкинулась невелика територія, що споконвіку була заселена українцями-лемками — Лемківщина.

Назва лемки і Лемківщина походить від слова «лем», яке на лемківському діалекті означає «тільки». Самі лемки називали себе «руснаками», а свою мову «руською». Багато місцевостей на Лемківщині має, крім основної назви, ще й додаток «руський» для відрізнення від місцевостей подібної назви, що заселені поляками чи словаками. Так у північній частині Лемківщини відомі села Ропиця Руська, Устя Руське, Королева Руська та інші.

Заселення Лемківщини почалося давним-давно. Є історичні дані про те, що за княжих часів ці землі входили до складу Червенських городів і разом з ними належали до Київської Русі, а після її розпаду — до Галицько-Волинського князівства. З половини XIV століття північна частина Лемківщини розділила долю решти Галичини, отже знаходилася під пануванням шляхетської Польщі. Відповідно південна частина — під пануванням угорських і чеських королів. Треба відмітити, що в XV—XVI століттях відбувалося суцільне заселення Лемківщини. Вже тоді з'явилися майже всі населені пункти, відомі на сьогоднішній день.

З 1772 р., тобто від першого розділу Польщі, до кінця першої світової війни вся Лемківщина перебувала в межах Австро-Угорської монархії. Між першою і другою світовими війнами північна частина опинилася в межах панської Польщі, а південна — в межах буржуазної Чехословаччини. Вересень 1939 року не приніс Лемківщині визволення, бо демаркаційна лінія між Радянським Союзом і Німеччиною лягла по річці Сан. З вересня 1939 по січень 1945 року Лемківщина знаходилась під німецько-фашистською тимчасовою окупацією. Після розгрому гітлерівської Німеччини територія Лемківщини ввійшла в склад Польської та Чехословацької народних республік.

Протягом довголітнього перебування Лемківщини під іноземним пануванням її населення зазнавало всіляких утисків і лиха.

В минулому лемки займалися переважно хліборобством, особливо в низинних місцевостях, і випасом великої рогатої худоби, а також овець, кіз. Значне поширення мали тут домашні промисли: ткацтво, гончарство, козальство, шевство, різьблення по дереву.

Джерелами заробітків було ще каменярство, — виготовлення з гірського пісковики жорнових каменів, брусків для заточування кіс, а також виробництво дьогтю, який лемки розвозили по містах і селах Галичини, а часом і далі.

Економічне становище лемків було тяжке. Це був відсталий, занедбаний край, населення якого жорстоко експлуатувалось. Тим і характерний був для лемків їх віковичний потяг до наддніпрянської України, до культури великого російського народу, за що вони немало страждали протягом всієї історії.

Виходу з важкого економічного становища лемки шукали за панування Австрії та панської Польщі в еміграції до Америки, внаслідок чого велика частина лемків опинилася за океаном.

Однак лемки вміли не тільки страждати. Вони боролися проти соціального і національного гніту. Були на Лемківщині свої народні месники-повстанці; був активний опір політиці Австро-Угорщини і панській Польщі, за що австро-угорські власті арештовували непокірних, розстрілювали і саджали в концентраційний табір Талергоф, а польські санаційні власті «пацифікували» і вивозили в концентраційний табір Березу Картузьку; активно боролися лемки і проти німецько-фашистських окупантів у підпіллі, в партизанах та як добровольці Радянської Армії.

Після визволення значна частина лемків з північної Лемківщини переселилася до Радянського Союзу. Віками гноблені трудівники назавжди покінчили з безправним становищем, з соціальним і національним гнітом. Нове життя почалося також і для тих лемків, що залишилися на території братніх країн — Польщі та Чехословаччини.

М. Соболевський

ЛЕМКІВСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

Характер і життя лемків знайшли відображення в багатогранному народному мистецтві, зокрема у відомих співанках.

Співанки Лемковини — це талановитий прояв художнього обдарування народу. Могутнє джерело мудрості і поезії. Лемки передавали в своїх піснях відгомін власних думок і почуттів, палкі прагнення до кращого життя, до вільної праці.

Скарбниця чарівних мелодій, різноманітних ритмів, — пісня лемків була вірною супутницею їм на протязі всього життя. Різнманітні співанки лунали під час обрядів і свят, співали їх пастухи і лісоруби. Співанки були розрадою народу і його зброєю на протязі багатьох поколінь.

Пісні Лемковини змістом і формою подібні до загальноукраїнського фольклору, але їм властивий своєрідний неповторний характер.

Підвалини до вивчення музичного фольклору українського населення Карпат заклад, як відомо, у своїх працях видатний український вчений Ф. Колесса. Він першим широко представив його у своїх капітальних працях «Народні пісні з Галицької Лемківщини» (1929), у збірках «Народні пісні з південного Підкарпаття» (1923), «Народні пісні з Підкарпатської Русі» (1938), в записах інструментальних мелодій та пісень з Гуцульщини.

Особливо багато уваги Колесса приділив вивченню фольклору Лемківщини. Він вказав у своїх працях на існування лемківського музичного діалекту, який нерозривно пов'язаний з іншими українськими музичними діалектами, відступаючи від них тільки у своїй надбудові — піснях пізнішого часу, що несуть на собі ознаки впливу західних та південних сусідів.

Чималий інтерес до лемківських народних мелодій виявили українські композитори: С. Людкевич, Є. Козак, М. Колесса, Я. Ярославенко, Б. Фільц та інші, які створили чимало обробок лемківських пісень для хорового і сольного співу, для фортепіано тощо. Композитор Р. Сімович написав на основі лемківського фольклору «Лемківську симфонію».

Збирання лемківських пісень провадиться і в наш час у населених лемками місцевостях Закарпаття, а також від лемків-переселенців. Цінні записи лемківського фольклору зроблено експедиціями Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії Академії наук УРСР у Перечинському районі на Закарпатті, у селі Лошнів, Тербовлянського району та в селі Гермаківка, Борщівського району на Тернопільщині. Багато попрацював над збиранням лемківських пісень збирач-аматор О. Гиж (з міста Бережани, Тернопільської області). Однак усі ці записи ще чекають на своє опублікування.

Лемківські пісні займають помітне місце і на концертній естраді. Окремі з них входять до репертуару таких відомих колективів, як Закарпатський народний хор, Прикарпатський ансамбль пісні і танцю «Верховина», вокальне тріо сестер Байко...

На Тернопільщині в згадуваному вже селі Лошнів успішно працює самодіяльний лемківський народний хор, учасниками якого є лемки-переселенці з Польщі. Цей самобутній колектив брав участь у багатьох обласних та республіканських оглядах художньої самодіяльності України. Джерело його художньої самобутності — оригінальний репертуар, опора на пісенно-виконавські традиції свого краю.

Збірку народних пісень «Лемківські співанки» впорядкував Михайло Андрійович Соболевський із власних записів. М. Соболевський походить з родини лемків-селян. Його батьківщина — село Костарівці, Саноцького повіту, Жешувського воєводства, Польща. Навчався в духовній семінарії та Львівському університеті.

За свої симпатії до Сходу, до російського народу та його культури він став жертвою утисків з боку австро-угорських властей. В 1914 році був ув'язнений в концтаборі Талергоф.

З 1919 по 1945 рік був священиком в селі Устя Руське, Горлицького повіту, а звідти в 1945 році переселився до Радянського Союзу.

За молодих літ Соболевський співав у церковних та світських самодіяльних хорах. Музичні знання він здобув самотужки. Пісні рідного краю записував протягом усього життя, починаючи з 20-х років, але, на жаль, не всі записи збереглися.

Тепер М. Соболевський на пенсії, живе в місті Львові.

В збірку «Лемківські співанки» упорядник вмістив 150 пісень. Більше половини з них він записав у селі Устя Руське, Горлицького повіту, теперішнього Жешувського воєводства у Польщі.

Після визволення від фашистських загарбників у 1945 році населення села Устя Руське майже повністю переселилось у село Ягольницю Чортківського району на Тернопільщині. Відтоді, за словами самих лемків-переселенців, розпочинається нова сторінка в їхньому житті. Лемки добре пам'ятають свої пісні, пов'язані з нелегким минулим, свої звичаї і обряди, до яких здавна проявляли великий інтерес фольклористи та етнографи.

Не випадково тут знаходимо окремі близькі варіанти пісень, уміщених в Ф. Колессою в збірнику «Народні пісні з Галицької Лемківщини». Але є в цьому збірнику й чимало цілком нових, раніше неопублікованих співанок. Тематика збірника різноманітна: тут є пісні родинно-побутові, про кохання, обрядові (весільні, щедрівки), пісні-балади, жартівливі, емігрантські та вояцькі.

Не всі жанрово-тематичні групи рівноцінні за своїм обсягом і змістом. Так, наприклад, суто обрядових весільних пісень тут небагато — переважають жартівливі і танцювальні приспівки.

Упорядник записував пісні, не ставлячи перед собою спеціального завдання всебічно розкрити народну пісенність. Тому й співвідношення між окремими жанрово-тематичними групами тут, можливо, й не цілком відповідає тому співвідношенню, яке має місце в житті. Характеризуючи пісенний фольклор лемків, ми враховуємо також і надбання попередніх збирачів та дослідників.

Майже немає пісень на історичну тематику за винятком «Я сой хлопець справедливий» (про словацького народного героя Яношика) та емігрантської «Будь здорова, земле», які можна умовно віднести до історичних.

Колядки та щедрівки представлені всього двома зразками. Народні пісні не даремно називають дзеркалом душі народу. Навряд чи хто зміг би краще розкрити й змалювати життя та побут простих трудівників, їхню вдачу й світогляд, ніж це зробили вони самі в своїх піснях. Найповніше представлена в цьому збірнику родинно-побутова тематика. Народна пісенність лемків обертається переважно навколо тем домашнього

Це пов'язано з історичними та географічними умовами життя лемків. Віддалений гірський край, на відміну від придніпровських степів, не був ареною нескінченних кровопролитних воєн та історичних потрясінь, тому й життя народу та його характер склалися по-іншому. Незважаючи на довговікові кордони, які відділяли лемків від основної частини українського народу, на довготривалі асимілюючі угорські, словацькі, польські впливи, вони не втратили своєї національної свідомості, про що яскраво свідчить їх народне мистецтво, в тому числі й пісенний фольклор. Разом з тим у змісті лемківських пісень, в їх художній формі позначились специфічні умови життя творців пісень, особливості їх світосприймання.

Лірично-побутовим лемківським пісням властиві задумливі, споглядальні настрої, нерідко з відтінком гумору.

Лемки закохані в свій рідний край, у свої ліси, гори й гірські луки, краса яких неповторна. Любов'ю до рідної природи проіннята вся їхня пісенна творчість, але конкретне вираження вона дістала у відомій патріотичній пісні «Я до леса не піду»:

Никто не зна, никто не зна,
Кельо ви в нас вартате.

тема-тичними мотивів, не зв'язаних єдиним сюжетним стрижнем. Загалом характер лемківських жартівливих пісень емоційно-лірично-стриманий, інтимніший, порівнюючи з піснями інших областей України. Але є окрім реми пісні, які іскраються молодечим завзяттям та енергією. До таких належить, наприклад, відома пісня «Як ішов я з Перечина додому» (в інших варіантах «Як ішов я з Дебречина додому»), «Там під мостом риба з хвостом»... Маршові ритми в цих піснях обумовлені, можливо, впливом військової служби і є специфічно народно-пісенними культур.

Привертає, зокрема, увагу емігрантська пісня «Буд здорова, землице», яку склали, очевидно, самі ж заробітчани, виїжджаючи з рідних осель до Америки. Глибока туга за рідною землею, болючі хвилини прощання з рідними породили цей зворушливий, високохудожній твір, та й чимало інших, подібних йому. Адже трагедія емігрантів, що масами змушені були покидати батьківщину — це трагедія цілого краю.

Загалом пісні лемків мають багато спільного з піснями інших етнографічних областей України,— насамперед, суміжних — Закарпаття та Бойківщини. Хоч упорядник цієї збірки природно надавав перевагу пісням суто місце-

вого походження, проте деякі з них відомі далеко за межами Лемківщини. Такі, наприклад, сюжети, як «Ой звідси гора», «Чого, дівча, ходиш», «Ой пила, пила», «Там на горі зимний вітер віє», «Ой ішов я през ліс, през ліщину»... є і в пісенному фольклорі центральних областей республіки.

Деякі пісні, як от: «Червена ружа трояка», «Як-єм била мала, мала», «Фраїречко, що-с думала», «Кед мі пришла карта», «Ой ішов я штири милі лісом», «Пішов-єм до милой» та інші побутують у близьких музично-текстових варіантах або й цілком тотожному вигляді в західних областях України та на Закарпатті.

Але цікаво те, що ознаки спільності з фольклором інших областей помітні найбільше в текстах. Що ж до мелосу лемківських пісень, то він у цілому значно відрізняється від неродного мелосу центральних областей, але ближчий до мелосу областей суміжних із Лемківщиною.

На Лемківщині поширений переважно одноголосний спів з епізодичним роздвоєнням на два голоси. В даному збірнику зустрічаємо лише окремі зразки двоголосся. Це пов'язано з тим, що в побуті лемків більшу роль відіграють традиції сольного співу, ніж хорового, що, до речі, стосується й гуцулів, в умовах життя й праці яких було чимало спільного з лемками (розкиданість і віддаленість гірських садіб одна від одної, перевага індивідуальних домашніх форм господарювання та ін.). Проте в різних селах під час свят, весіль лемки використовували пісні не тільки двома голосами, а підбирали тенорові, басові партії. Свідчать про це записи Філарета Колесси. В його збірнику «Народні пісні з Галицької Лемківщини» зустрічаємо зразки дво- і навіть триголосся.

Характерною прикметою лемківських мелодій є також відсутність внутрішньоскладової розспівності, — кожному складові тексту відповідає не більше одного-двох звуків мелодії. Пісень протяжного широкого характеру тут мало, темп виконання лемківських пісень, а також і закарпатських та гуцульських, значно жвавіший, порівнюючи з піснями центральних областей республіки.

З ритмічного боку лемківські пісні досить багаті й своєрідні, вони вносять чимало нового в українську пісенну культуру. В лемківських піснях домінують сталі метричні розміри і порівняно рідше трапляється змінний метр.

Близько половини всіх пісень цього збірника має тридольний розмір, що є, очевидно, наслідком взаємозв'язків з народною пісенністю західних слов'ян. Часто вживається синкопований ритм, який виступає дуже важливим формо-творчим моментом у багатьох піснях.

Серед пісень даного збірника найбільше поширення має шестискладовий вірш, згрупований найчастіше у чотирирядкові строфи. Існує також чимало різновидів цієї структури.

Інколи шестискладовий вірш розширюється й видозмінюється також за допомогою вставних слів «ей», «гей»...

Ищи-м не зарубав
Ей, сокиречком в лесе,

Юж ми моя мила
Ей, обідати несе.

Крім цієї найтиповішої конструкції є й чимало інших — п'ятискладові, семи-складові, восьмискладові в різних варіантах. Трапляються й складніші по-будови вірша, що їх можна позначити схемами 4+4+3, 3+3+4 та інші. Як і по всій Україні, на Лемківщині є пісні в коломиїковому розмірі, але мелодії їх переважно не коломиїкові.

У лемківських піснях особливо важливу роль відіграє такий типовий для народної поезії прийом, як дво- або й кількоразове повторення окремих слів чи рядків пісенної строфи. Завдяки цьому прості в своїй основі метро-ритмічні конструкції пісень дуже урізноманітнюються і відступають від ординарної квадратної симетрії.

Прикладом може служити пісня «Гей, повідав-ес, же мя возмеш». В її основі лежить дворядковий восьмискладовий вірш:

Повідав-ес, же мя возмеш,
Як на горі жито дожнеш.

Але за допомогою повторень окремих рядків і вставних слів будова строфи набула такого вигляду:

Гей, повідав-ес, же мя возмеш,
Гей, як на горі жито дожнеш,

Гей, гей, як на горі,
Як на горі жито дожнеш.

В результаті утворюється оригінальна, єдина в своєму роді, художня форма. В поєднанні із своєрідною ладовою будовою ця пісня становить цілком самостійний художній організм, відмінний від багатьох інших. Характеризуючи ладову та мелодичну будову лемківських пісень, відзначимо, насамперед, що більшість із них заснована на ладах мажорного на-хилу. В цьому збірнику представлені різні види народного мелосу — від примітивних вузькообсягових мелодій діатонічного складу до розвинених мелодій мажорного та мінорного устрою.

Мелодії невеликого діапазону (кварту, квінти або сексти) виступають най-частіше в обрядово-звичаєвих піснях, пастуших, косарських тощо. У деяких із них варіюється один мотив, як от у пісні «В лісі черешенька». Щодо часу виникнення такі мелодії є найдавнішими. До цього ж типу можна віднести також колискові, балади, жартівливі співанки...

Нерідко такі мелодії розширюються за рахунок приставленої знизу кварту, частіше незаповненої. Тоніка в цих піснях знаходиться посередині звукоряду і служить немов би центральною віссю, навколо якої будується мелодія.

Багато пісень цього збірника побудовано на основі натурального мажору, який у багатьох випадках ще виразно не оформлений і може розглядатися, як іонійський діатонічний лад. Зустрічаються мелодії в міксолідійському ладі, але таких значно менше. У деяких піснях наявні елементи лідійського ладу, який, до речі, дуже типовий для фольклору сусідніх польського та словацького народів.

Мелодії, побудовані на основі дорійського ладу, в цьому збірнику зустрічаються як виняток. Проте, опубліковані записи Ф. Колесси свідчать про значну поширеність цього ладу в лемківському фольклорі. Є в цьому збірнику також і пісні в натуральному та гармонічному мінорі. Окремі з них, як-от пісня-романс «Високо мій сусід», «Заграй мі, цигане», «Вишло сонце» позначені впливом професійної музики.

Мелодії лемківських пісень нерідко групуються невеликими, відносно самостійними ланками, не підпорядковуючись якомусь одному, чітко виявленому

тональному осередку. А в такій пісні, як, скажімо, «Яка ж ти сой, моя мила, фалечна» взагалі слабо виявлений зв'язок окремих фраз у єдину ладо-тональну цілість. Це приклад, так би мовити, вільної, ще неоформленої ладової будови.

Відносна самостійність окремих ланок (фраз) пісенної мелодії і розподіл функцій тоніки між різними ступенями звукоряду ведуть до утворення ладової змінності. Прикладами можуть служити такі пісні, як «Марисю, Марисю, я тебе не лишу», «Оженив-єм ся». Інколи зміна ладу досягається за допомогою хроматичної видозміни окремих ступенів звукоряду, як у пісні «Зелене, зелене». Але такі зразки зустрічаються рідко.

Новіші нашарування в лемківському народному мелосі виявляються у впливах функціонального гармонічного мислення та мажоро-мінорної ладової системи. Насамперед, це помітно на прикладі вояцьких, емігрантських, деяких родинно-побутових та жартівливих пісень.

Проявом впливу мажоро-мінорної системи є, зокрема, вживання підвищеного VII ступеня в мінорі, модуляції в паралельні тональності.

Багатьом мелодіям новішого типу властива така структура: перша фраза пісні, виразно відокремлена цезурою, спирається на тоніку. Друга фраза будується за принципом секвенції, найчастіше на квінту вище від першої; інколи — на терцію вище — у паралельному мажорі, а в окремих рідкісних випадках — на секунду вище. У третій фразі мелодія розгортається, досягаючи кульмінації, а в заключній — знову повертається до головної тональності, повторюючи основну думку, виражену в першій фразі і ніби підсумовуючи весь розвиток.

Ця конструкція куплета має багато різновидів. Секвенції бувають не тільки точні, але й видозміннені. Досить поширеними є ритмічні секвенції. Середня частина куплета може розширюватись за допомогою повторень окремих слів чи рядків або ж, навпаки, скорочуватись.

До речі, в даній конструкції завжди має місце деяка тричастинність: початок куплета (перша фраза) служить ніби експозицією, середня частина становить невеличку розробку, а остання фраза — заключення, в якому стверджується основна думка в головній тональності. Така побудова куплета відзначається заокругленістю й логічною завершеністю. Вона типова не тільки

для лемківських пісень, але й для пісень Закарпаття та пісень сусідніх народів: угорців, чехів, словаків, що сформувались на основі тісних взаємозв'язків між усіма цими національними культурами в процесі тривалого історичного співіснування цих народів.

Ці взаємозв'язки проявилися також і в засвоєнні лемками деяких танцювальних форм, типових для фольклору сусідніх народів. Так у піснях «Ой танцювала баба», «Марисю, Марисю», «Почлаптав, подрептав» відчуються ритми мазурки, у піснях «Ой сусідко, сусідко», «Ой так мі ся, гудаче», «Боднарка, Боднарка» — впливи польки, у пісні «Гей, Яничку, оженся» — вплив чардаша.

Чимало західно-слов'янських паралелей як музичних, так і текстових, можна знайти й до таких лемківських пісень: «Зелена липка», «Не піду за Васька», «Бодай та корчмичка», «Широкий мостечек». Слід відзначити, що тісні культурні взаємозв'язки українців-лемків із сусідніми народами були взаємоплідними. Незважаючи на значну інтенсивність і довготривалість, вони все ж не призвели до знівелювання національно-самобутніх рис у лемківському фольклорі, але збагатили його новими сюжетами, образами, формами, художніми прийомами. Тим самим вони збагатили і всю українську народно-пісенну культуру в цілому.

Взагалі, існування так званих обласних народно-музичних діалектів є дуже важливим джерелом у формуванні якісного багатства й розмаїтості кожної національної культури. Кожний обласний творчо-виконавський пісенний стиль вносить до загальнонаціональної мистецької палітри нові барви й відтінки, завдяки яким вона стає ще барвистіша й повнокровніша. Це стосується в повній мірі і пісенної творчості лемків, що вливається свіжим, своєрідним гірським потоком у широку повноводну ріку української народної музично-поетичної творчості.

С. Гриця, Л. Ященко

ПОБЫТОРИ

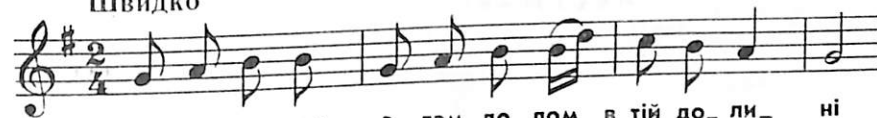

А ТАМ ДОЛОМ В ТІЙ ДОЛИНІ

Швидко

А там до_лом, а там до_лом в тій до_ли_ні

чор_ний гав_ран, чор_ний во_ду пи_є, во_ду пи_є.

А там долом [2]
В тій долині
Чорний гавран, чорний [2]
Воду пиє. [2]

Пиє, пиє [2]
В велькім жалю,
Же мам фраїрочку [2]
В чужім краю. [2]

Хто єй видів, [2]
Най мі повіст,

Най моє серденько [2]
Так не болит. [2]

Я єй видів [2]
Єдним очком,—
Прала хусти, прала [2]
Над поточком. [2]

Варіант:

Жала, жала, [2]
Нав'язала,
І на миленького [2]
Закликала. [2]

Милий, милий, [2]
З тамтой страни
Под же на мя двигац [2]
Зв'язку трави. [2]

Най ті двигат [2]
Отец і мац,
Же мі тя не дали [2]
За жену взяц. [2]

В КЕРТИ РУЖА ПРЕКВИТАЛА

Повільно

В керти ружа преквитала,
Ей, мати дівку [2]
Заплітала.

Двічі

Не заплітай, мамко, туго,—
Не буду я ти [2]
Дівком длуго.

Двічі

В ЛІСІ ЧЕРЕШЕНЬКА

Не швидко

В лі_сі че_ре_шенька, ві_тер ньом ко_ли_ше,

за та_ко_го пі_ду, што на дріб_но пи_ше.

В лісі черешенька, вітер ньом колише,
За такого піду, што на дрібно пише.

Як я отсаль піду, кому си жаль буде,
Хто си буде плакав, а мене не буде.

Одпрсвадив би-с мя през тоту горичку,
Не лацно ти буде про твою женичку.

Дівчатко-квіточок вивило віночок,
Сховало під меджу, та й я го не виджу.

Варіант

Дай же мя, мамусю, за кого я схочу,
Бо як ти мя не даш, до Дуная схочу.

Схочу до Дуная, де найглубше буде,
Будеш ти виділа, ци ти жаль не буде.

А за нашом хижом скала ся колише,
Такий мене любить, што перочком пише.

Што перочком пише, прошком засипус,
Такий мене, такий паробок любус.

Єден мя любус з вечера, з вечера,
А другому серце, ой, вера умерат.

На висской горі там ся дівча молит,
Червене, як ружа, о гардого мужа.

В НАШІЙ КЕРТИ ЯГОДИ-МАЛИНИ

Не швидко

В на_ шій кер_ ти я_ го_ ди - ма_ ли_

ни, в на шій кер_ ти я_ го_ ди - ма_ ли_ ни

то_ чи_ ли ся з го_ ри до до_ ли_ ни,

то_ чи_ ли ся з го_ ри до до_ ли_ ни.

В нашій кертї ягоди-малини [2]
Точили ся з гори до долини. [2]

А хто ж мї їх позберат, позберат, [2]
Кед я не мам Яничка-фраїра. [2]

Ой боже мїй, боже мїй, боже мїй! [2]
Де ся дїват роскіш мїй, роскіш мїй! [2]

Ой дуй, вітре, горошок, горошок, [2]
Та й за моїом роскошом, роскошом. [2]

Роскошенько, гей, моя, гей, моя, [2]
А де-с мї ся подїла, подїла! [2]

По високїй, гей, горі, гей, горі, [2]
Гей, з вітром полетїла. [2]

ГЕЙ, МАМ Я КОСУ

Помірно

Гей, мам я косу, але ньом не кошу,
Горі селом, доли селом
Під пазухом ношу.

Гей, мам я косу, але не клепана,
Так би-м косив, так би-м косив
До самого рана.

Гей, мам я косу зо самих оцелий,
Як притисну, то мі возьме
Попри самій землі.

ГЕЙ, ЦИ ТО КОСА ТУПА

Повільно

Гей, ци то коса тупа,
Гей, ци трава зелена,
Же я не накосив,
Гей, коникови сена!

Гей, так мі коса голит,
Гей, аж мя в бочку болит,
Піду до дівчати,
Гей, та ся мі загоїт.

Гей, косила би ся мі,
Гей, тота полгночка,
Жеби мі грабала,
Гей, моя фраїрочка.

ГЕЙ, ЯНИЧКУ, ОЖЕН СЯ

Помірно

Гей, Я_нич_ку, гей, Я_нич_ку, о_жен_ся,
 за чу_жи_ми фра_їр_ка_ми не жен_ся,
 і_щи о_вес при То_ка_ю зе_ле_ний,
 не бу_ду я то_го роч_ку же_не_ний.

Жваво

Як я пі_ду на Ма_дяр, на Ма_дяр,

ко_му ж я там пер_ко дам, пер_ко дам!
 Ко_му то_му за ду_кат, за ду_кат,
 а ми_ло_му все лем так, все лем так.

Гей, Яничку, гей, Яничку, ожен ся,
 За чужими фраїрками не жен ся,
 Іщи овес при Токаю зелений,
 Не буду я того рочку женений.

Як я піду на Мадяр, на Мадяр,
 Кому ж я там перко дам, перко дам!
 Кому тому за дукат, за дукат,
 А милому все лем так, все лем так.

Гей, ти, коню, гей, ти, коню, добре йдеш,
 Дам я тебе подковати іщи днес,
 Дам ти овса, дам ти овса і сена,
 Завези мя, де є шварна дієчина.

Ой не вір ми, не вір ми, не вір ми,
 Бо я хлопець вандрівний, вандрівний,
 Я вандрую ту і там, ту і там,
 Де поверну, дівча мам, дівча мам.

Гей, ти, циган, гей, ти, циган шалений,
 Мінняйме ся, мінняйме ся на жени.
 Дам ти стару, дам ти стару за младау
 І капусти, і капусти заграду.

Ішов циган до леса, до леса,
 Лем ся на нім чуганька потреса,
 Вшитки дівки на нього, на нього,
 Же чуганька не його, не його.

ДАРМО ВИ МЯ, МАМКО

Повільно

Дармо ви мя, мамко, до школи даваце,
 Ей, з мене нич не буде, | Двічі
 Дармо накладаце. [2]

З мене нич не буде — ани ксьондз, ни пастор,
 Ей, бо би-м од олтаря | Двічі
 За дівчатком патрил. [2]

Не так од олтаря, але з казальниці,
 Ей, бо я ся залюбил
 Во вейской дівици. [2] Двічі

Трафило би ся мі в ночи ку хворому,
 Ей, а я би заблудил
 К дівчатку шварному. [2] Двічі

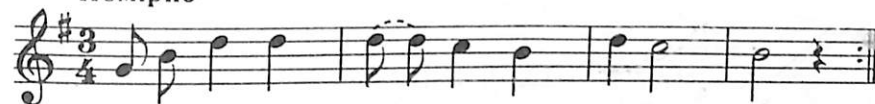
Каламар і перо — то є моє поле,
 Ей, што то моя ручка
 Каждый рочок оре. [2] Двічі

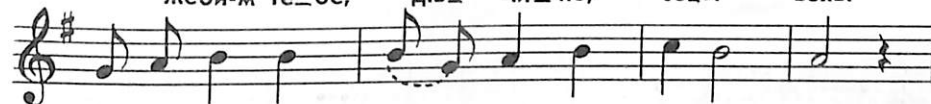
ДЕН БИ-М КОСИВ

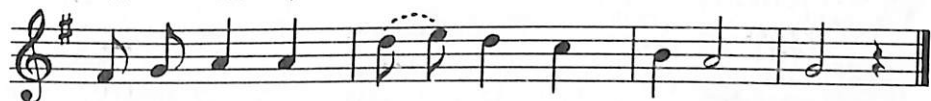
Помірно

Ден би-м ко_сив, ден би-м ко_сив, ден би-м жав,
 жеби-м те_бе, дів_чи_но, со_бі взяв.

А_ни ко_си, а_ни ко_си, а_ни жни,

лем на_ва_жи, лем на_ва_жи, та й воз_ми.

Ден би-м косив, ден би-м косив, ден би-м жав,
 Жеби-м тебе, дівчино, собі взяв.
 Ани коси, ани коси, ани жни,
 Лем наважи, лем наважи, та й возми.

Ой на роваж, мамичко, на роваж,
 Ой кому ж ти дівчатко виховаш!
 Ой тобі то, миленький, тобі то,
 Будеш мати женичку на літо.

Ой дівчино, чия ти, чия ти!
 Підеш зо мною гуляти, гуляти!
 Не питай ся, чия я, чия я,
 Як мя возмеш, піду я, піду я.

ДОБРІ ТОМУ КОСА КОСИТ

Помірно

Добрі тому коса косит,
 Ей, кому мила їсти носить,
 Ей, не шкодит му горбок, яма,
 Ей, хоц і коса не клепана.

Добрі тому коса косит,
 Ей, кому мила їсти носить.

Ей, і моя би так косила,
 Ей, кеби мила мі носила.

Добрі тому, хто ма жену.
 Ей, не подперат людску стену,
 Ей, а я не мам на мой веру,
 Ей, бо мі вмерла на холеру.

Боже, боже, што ж мі з того,
 Ей, же я вишла за старого!
 Ей, старий все спит, лем сой храпит,
 Ей, ани раз мя не облапит.

Боже, боже, яка шкода!
 Ей, забрала мі милу вода,
 Ей, забрала, ей, ниже знесла,
 Ей, дай же боже, жеби висхла.

Боже, боже, што ся водит,
 Ей, до комори вода входить.
 Ей, а што же то за водичка!
 Ей, чорни очи, біли личка.

Боже, боже, ци то не жаль,
 Ей, як попатриц, де я лежав,
 Ей, як попатриц, на ту лавку,
 Ей, де я лежав на заглавку.

ДУНАЮ, ДУНАЮ

Повільно

Ду_ на_ ю, Ду_ на_ ю, би_стра во_

да в то бі, не по_відж, дів_чат_ ко,

не повідж, дів_чат_ ко, же я бив при то_ бі.

Дунаю, Дунаю, бистра вода в тобі,
Не повідж, дівчатко, [2]
Же я бив при тобі.

Лем ти так повідай, же я лучку косив,
Дам я ти перстеник, [2]
Што я го рад носив.

Конику сивавий, винес мя з мурави,
Як мя не винесеш, [2]
Стрілю ти до глави.

Стрілю ти до глави і до того бочка,
Як мя не винесеш [2]
До того горбочка.

Таке ся мі, таке дівча сподобало,
Што на бистрім ярку [2]
Личко омивало.

Личко омивало, хусточком втерало,
Таке ся мі, таке [2]
Дівча сподобало.

ДО ГІР, ХЛОПЦІ, ДО ГІР

Жваво

До гір, хлоп_ці, до гір, бо там на_рід

глу_ пий, там ма_є пі_ няж_ки, там ма_є

пі_ няж_ ки, там си дег_ тю ку_ пит.

До гір, хлопці, до гір,
Бо там нарід глупий,
Там має пінняжки, [2]
Там си дегтю купит.

Ани так не било,
Ани не може биц,
Жеб коли мазяре [2]
Не мали за што жиц.

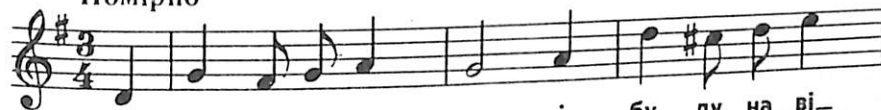
Жеби так дав пан-біг
І панна Марія,
Жеби то газдиня [2]
В кухарки служила.

ЖАЛУЮ, БАНУЮ

Помірно

Жа_ лу_ ю, ба_ ну_ ю і бу_ ду на_ ві_

ки, про ша ле_ ний розум, гей, і людськи я_ зи_ ки.

Жалую, баную і буду навіки,
Про шалений розум, гей, і людски язика.

Про шаленчй розум, же я го не мала,
Про людски язика, гей, же я їх слухала.

Жалі мої, жалі, то-сте мі на главі,
Як студена роса, гей, на зеленій траві.

Як вітрец подує, то росицю зварит,
Мої тяжки жалі, гей, ніхто не розгварит.

Што я виплакала тот рочок слезочок,
То би ся обернув, гей, млинський каменочок.

ЗА ГОРАМИ, ЗА ЛІСАМИ

Помірно

За горами, за лісами
Танцювала Маріянка з гусарами. [2]

Бо гусаре красні хлопці,
Піду з нима танцювати до півночі. [2]

Від півночі аж до рана,
Побегуєш, Маріяно, танцювання. [2]

Там на луці жовте квітя,
Юж колише Маріянка своє дітя. [2]

Колисала і гірко плакала,
Чого ж я ся, милий боже, дочекала. [2]

Дождала-м ся жалю і фрасунку,
Не мам во дне, ані в ночі випочинку. [2]

ЗАСПІВАЙ, КОГУТКУ

Швидко

Заспівай, когутку, на вербовім прутку,
Бо моє серденько в барз великім смутку. [2]

Я би-м си співала, коби-м голос мала,
Аж би ся мі тота гора розлігала. [2]

Співаю, співаю, голосу не маю,
Бо-м го потратила по зеленім гаю. [2]

Заспівай, пташечку, в зеленім вершечку,
Дос я ся наспівав, як ся лист розвивав. [2]

Варіант:

Гоя же мі, гоя, коло того поля,
Коло той дубини, боже мій єдиний. [2]

Жеби то не гори, жеби не ялиці,
Виділа би-м я си няня в Америці. [2]

Але кой то гори, але кой ялиці,
Не буду виділа няня в Америці. [2]

ЗЕЛЕНЕ, ЗЕЛЕНЕ

Швидко

Зе_ ле_ не, зе_ ле_ не ко_ ло зе_ ле_ но_ го,

тан_ цу_ є мій ми_ лий, а я ко_ ло ньо_ го.

Зелене, зелене коло зеленого,
Танцує мій милий, а я коло нього.

Зелене яблочко попід гору скаче,
Шалене дівчатко за миленьким плаче.

Червене яблочко, попід гору не скач,
Шалене дівчатко, за миленьким не плач.

Не тота, не тота, зелена не тота,
Юж мя проминула за милим охота.

Сивий кін, сивий кін, гей, отаву пасе,
Еден мя любує, а другому засе.

Варіант:

Ти такий, Янічку, як трава зелена,
Лем тя приздобила китайка червена.

Ти такий паробок, а я така дівка,
Ти не маш перечка, а я не мам вінка.

Ти не маш перечка, бо-м ти не купила,
Я не мам віночка, бо-м си не вивила.

За то не огваряй мя, парадний сину,
Хоц ти мя не возмеш, я без тя не згину.

ЗЕЛЕНА ЛИПКА ГОРІЛА

Не швидко

Зелена липка горіла, [2]
Під ньом дівчина сиділа. [2]

Іскорки на ню падали, [2]
А хлопці за ньом плакали. [2]

Не плачте, хлопці, не плачте. [2]
Зелену липку загасте. [2]

Решетом воду носили, [2]
Іскорки на ній гасили. [2]

Кілько в решеті той води, [2]
Тільки з вас, хлопці, вигоди. [2]

З ВИСОКОЮ ГОРОЧКИ

Помірно

З високою горочки
Злетіли гусочки,
Зберай, Ганусь, пюрка, [2]
Будут подушочки.

Не буду зберала,
Бо мі мамця дала,
Штири подушочки, [2]
П'яту обіцяла.

ИЩИ-М НЕ ЗАРУБАВ

Швидко

Ищи-м не зарубав, ей, сокиречком в лесе,
Юж мі моя мила, ей, обідати несе.

Не рубай ліщини, ей, най ся зеленіє,
Не ход ку дівчатку, ей, най ся ти встаріє.

Ищи-м не зарубав, ей, юж тріски падають,
Ищи-м не любував, ей, юж мя огваряють.

Тяжко фурманови, ей, до високої гори,
Ищи тяжше любиц на кого не є волі.

Мам сой сокирочку, ей, оттяла мі ножку,
Под мі, мила, подай, ей, зимной води трошку.

Я би ті подала, ей, мамка би мя кляла,
Же-м тя затримала, ей, з вечера до рана.

Ой не так до рана, ей, яко до полночи,
Кед ти од нас ишов, ей, співали когуци.

Співам я, сой співам, ей, такий мій обичай,
Люде повідають, ей, же я ся залицяю.

Співаночки мої, де я вас подію!
В гаю зелененькім, там я вас розвію.

КОЛИСКОВА

Помірно швидко

Лю-ляй же мі, лю-ляй, кед мі маш

лю-ля-ти, бо я не мам ко-ли

те-бе ко-ли-са-ти. // -ли-са-ти.

Люляй же мі, люляй, кед мі маш люляти,
Бо я не мам коли тебе колисати. [2]

Люлю же мі, люлю, де я тя притулю!
Під зелену сосну, ягідку розкошну. [2]

Люляй же мі, люлю, вшию ти кошулю,
Вшию тобі зо дві, лем мі люляй добрі. [2]

Люлю же мі, люлю, вшию ти кошулю,
Як мі будеш спати, вшию і кабатик. [2]

Усний же мій, усний, великий виросний,
Великий, як і я, білий, як лелія. [2]

Люляй же мі, сину, хоц єдну годину,
Усний мі і зо дві, даст ти пан-біг добрі. [2]

Варіант:

Познати, познати, котрий хлоп женатий,
Бо має капелюш, як горнець, щербатий. [2]

Як єм ся сповідав, так мі ксьондз повідав,
Як не має фраїрки, жеби с сой поглядав. [2]

Кічера, Кічера, дай, боже, вечера,
Під Кічером студня, дай, боже, полудня. [2]

КОЛИСКОВА

Повільно

Люляй же мі, люляй, колишу я тебе,
А як ти мі заснеш, то я лишу тебе.

Люляй же мі, люлю, під зелену дулю,
Дуля ся розвіє і тебе прикриє.

Колисала би-м тя і во дні, і в нощі,
Жеби-м ся по тобі діждала помочи.

Люляй же мі, люляй, пан-біг тебе приспит,
Син божий тя збудит, бо дітину любить.

Кслиш же ся, колиш, колисечко сама,
Жеби-м я си пошла до роботи зрана.

Люляй же мі, люляй, лем ся не скатуляй
З той нової коліски до чорної землички.

Ой сину мій, сину, я про тебе гину,
Ни во дні, ни в нощі нігда не спочину.

Ой люляй мі, люляй, сину мій молодий,
Як ся постарію, подаш мі хоч води.

Люляй же мі, люляй, моє мале дітя,
То я з тобом піду до гаю на квітя.

ТАМ ПОПІД ГОРОЮ

Помірно

Там по під горою, по під криницею,
Не по правді жие чоловік з женою.

Она йому степит білу постелоньку,
А він їй рихтує дротяну нагайку.

Біла постелонька порохом припала,
Дротяна нагайка біле тіло рвала.

Біла постелонька порохом присіла,
Дротяна нагайка кирв'єм окипіла.

А мужу мій, мужу, не бий мене дуже,
Моє біле тіло болит мене дуже.

Пусти мене, мужу, в вишньовий садочок.
Най я собі вирву ружовий квіточок.

Ружовий квіточок, пуцу го на воду.
Плини, плини, ружи квітку, аж до мого ряду.

Плини, ружи квітку, доли по Дунаю,
А як виїде стара мати, приплини до краю.

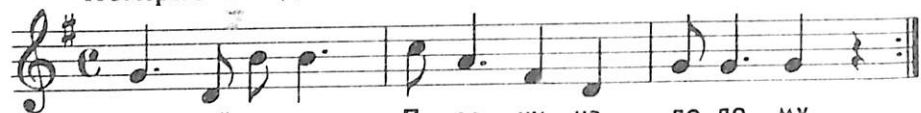

КЕД СОЙ ИШОВ З ПЕРЕЧИНА ДОДОМУ

Помірно швидко

Кед сой и_шов з Пе_ре_чи_на до_до_му,
за_ста_ла мі чар_на ку_ра до_ро_гу;

гей сьо! Гей сьо, чар_на ку_ра, до_до_му.

не заставай, не заставай на до_ро_зі ни_ко_му.

Кед сой ишов з Перечина додому,
Застала мі чарна кура дорогу;
Гей сьо! Гей сьо, чарна кура, додому,
Не заставай, не заставай на дорозі нікому.

Кед сой ишов з Перечина до Хусту,
Нашоз я сой вишиваную хусту.
Ой чи мила, чи не мила ей шила,
Але хуста, але хуста вишиваная била.

Кед сой ишла вчора ввечер з паньского,
Стрітила-м сой на дорозі милого,
Так мя стискав і притискав до себе:
— Гей, ци підеш, ци не підеш,
Драга душо, за мене!

КУКУЛЕЧКО, ДЕ ТИ БИЛА

Жваво

Ку_ ку_ печ_ ко, де ти, де ти би_ла,
де ти, де ти би_ла, де ти, де ти би_ла,
же-с так дав_ но не ку..., не ку_ ка_ ла,
не ку..., не ку_ ка_ ла, не ку..., не ку_ ка_ ла!! Ку, ку, ку!

Кукулечко,
Де ти, де ти била, [3]
Же-с так давно
Не ку..., не кукапа!! [3]
Ку, ку, ку!

Я літала
В теплі, в теплі краї, [3]
Там, де зими
Не би..., не бивають. [3]
Ку, ку, ку!

ЗАГРАЙ МІ, ЦИГАНЕ

Помірно. Тужливо

За_ грай мі, ци_ га_ не, спі_ ва_ноч_ ку
то_ ту, што єс грал ко_ ли_ си
ве_ че_ ром в су_ бо_ ту. // _бо_ ту.

Заграй мі, цигане, співаночку тоту,
Што єс грал колиси вечером в суботу. [2]

Твої стари гушлі так чудовні грали,
Же люде і гори радо їх слухали. [2]

Заграй ти мі гнеска, як єс грал колиси,
Най я си припомну парибощки часи. [2]

Тот вечер чудовий, тоту гірську красу
Припомний, цигане, я тя о то прошу. [2]

Заграй же, цигане, як єс грал колиси,
Будут тобі вдячни і люде, і мисли. [2]

МОЯ МИЛА ЗАДРЕМАЛА

Не швидко

Мо-я ми-ла за-дре-ма-ла, ей, за-дре-ма-ла,

я за-спав, кій-си фра-сик з ка-пе-лю-ша,

ей, з ка-пе-лю-ша пер-ко взяв. Я сой думав, же то взяла,

ей, же то взяла ми-ла мо-я, а то взя-ла

ста-ро-дав-на, ей, старо-давна фра-їр-ка.

Моя мила задремала,
 Ей, задремала, я заспав,
 Кійси фрасик з капелюша,
 Ей, з капелюша перко взяв.
 Я сой думав, же то взяла,
 Ей, же то взяла мила моя,
 А то взяла стародавна,
 Ей, стародавна фраїрка.

Чи ти підеш, чи не підеш,
 Ей, моя мила, за мене!
 Ей, бо мене нич не зберат,
 Ей, охота за тебе.
 Кед би-с мала кус долярів,
 Ей, або зо три пари волів,
 То би-с мала, моя мила,
 Ей, цілу копу фраїрів.

МОЯ ФРАЇРЕЧКО, ВИВИЙ МІ ПЕРЕЧКО

Помірно

Моя фраїречко, вивий мі перечко, [2]
 Вивий мі зелене, [2] Двічі
 А напівчервене.

Вивию, вивию, але ті го не дам, [2]
 Бо на твою красу [2] Двічі
 Доброй волі не мам.

Чого ж ти не пришов, як я ти казала, [2]
Юж твоє перечко [2] | Двічі
Бистра вода взяла.

Стан собі, шугаю, на дубовім мості, [2]
Несе твоє перко [2] | Двічі
Рибонька на хвості.

Не єдна рибонька попід міст перешла, [2]
Але я не видів, [2] | Двічі
Жеби перко несла.

Фраїречки штири, про што-сте ся били! [2]
Про тебе, фраїрю, [2], | Двічі
Бо зме тя любили.

НА ВИСОКИЙ ГОРІ

Повільно

На ви_со_ кій го_рі сто_їт сер_ на,
нож_ка_ ми пре_бе_ рат, бо би жер_ ла,
і я би-м так пре_бе_ ра_ ла,
же би-м та_ ки нож_ки ма_ ла, як та сер_ на.

На високій горі стоїт серна,
Ножками преберат, бо би жерла,
І я би-м так преберала, | Двічі
Жеби-м таки ножки мала,
Як та серна.

НЕ ПІДУ ЗА ВАСЬКА

Маршово

Не піду за Васька,
Бо робота тяжка,
Піду за Івана, [2]
Буду все румяна.

Двічі

Карликів, Карликів,
Невелике село.
Кади я не піду, [2]
Всяди мі весело.

Двічі

НЕ ВАНДРУЙ, ШУГАЮ

Ходою

Не вандруй, шугаю, не вандруй сам,
Велике нещестя на тебе знам.

Як підеш попод лес, забиют те,
Ти се будеш браниц, забиют те.

Ти се будеш браниц валашками,
Они те забиют каменями.

Але воз зо собом камерада
І я з тобом пойду вельми рада.

ОЙ ВЕРШЕ МІЙ, ВЕРШЕ

Повільно

Ой верше мій, вер_ ше, мій зе_ ле_ ний
 вер_ ше, юж мі так не бу_ де, юж мі так не бу_ де,
 як мі би_ ло пер_ ше. 1 2 // пер_ ше.

Ой верше мій, верше,
 Мій зелений верше,
 Юж мі так не буде, (2)
 Як мі било перше. Двічі

Бо перше мі било,
 Барз добрі мі било,
 Од своїй мамички (2)
 Не ходити било. Двічі

Не ходити било
 Горами, стежками,
 Не любити хлопців (2)
 З чорними очами. Двічі

Не ходити било,
 Кади я ходила,
 Не любити било, (2)
 Кого я любила. Двічі

Варіант:

Тогди, мій миленький,
 Тогди буду твоя,
 Як на нашім столі (2)
 Виросне тополя. Двічі

Тополя виросне,
 Маєран завітне,
 Тогди моє серце (2)
 До твого прилипне. Двічі

ОЙ НА ЛУЦІ ЗЕЛЕНІЙ

Не швидко

Ой на луці зеленій [2]
Пасут ся там єлені. [2]
Проходить ся Яничек [2]
В камизельці зеленій. [2]
Кед би ти, мій Яничку, [2]
Поїмал мі єленя, [2]
Сподобала би мі ся [2]
Камизелька зелена. [2]

ОЙ НА ПРЯДКИ

Помірно

Ой на прядки, на прядки
Дівчатко ходило,
Сіло собі на припецьок
Та й нитку точило.
Ой кудільо, кудільо,
Де я тя подію!
Куділь шмарю до шанцу,
Сама піду до танцу.
Ой прядка я, прядка,
Загнала мя матка,
Ищи ку мі прийде
Моя камаратка.

Ой ти, лемку, ой ти, лемку,
Ти — поганьська віра,
Твоя жена в середоньку
Солонину їла.

Ой ти, бойку, ой ти, бойку,
Твоя ищи гірша,
Твоя їла і в п'ятницю,
А п'ятниця більша.

Пішов бойко до костела,
Там органи грали,
Як си тупнув ходачками*),
Аж му огня дали.

Бойко вмер, бойко вмер,
А бойчиха плаче,
А маленьке бойцуня
На припецьку скаче.

Бойко вмер, бойко вмер,
Бойкови дзвонили,
Як ся бойко зорвав з лави,
Ледве догонили.

*) Іронічно, бо ходачки не мають підківок.

ОЙ ПОПІД ГАЙ ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ

Помірно

Ой по_під гай, ой по_під гай зе_ле_нень_кий

бра_ло дів_ча, бра_ло дів_ча лен дріб_нень_кий.

Ой попід гай, ой попід гай зелененький
Брало дівча, брало дівча лен дрібненький.

Ой, як брало, ой, як брало, та й стелило,
До тихого Дунаєчка говорило:

Ой Дунаю, Дунаєчку, тиха вода,
Кому-ж я ся сподобаю так молода.

Ци попови, ци дякови, ой дай, боже,
Ци дакому гультайови, не дай, боже.

Не дай мене, моя мамцю, за пияка,
Бо пропаде худобонька хоц би яка.

Але дай мя, моя мамцю, за такого,
Що він мене вірно любить, а я його.

ОЙ СУСІДКО

Жваво

Ой сусідко, сусідко,
Пожич же мі решітку,
Я ти зараз, я ти зараз принесу,
Лем сой муку протресу.

Двічі

Ой венгерко, венгерко,
Пожич же мі люстерко,
Я ти зараз, я ти зараз доручу,
Лем сой вуса підкручу.

Двічі

Мам я жену молоду,
Не пущу єй по воду,
Могла би ся, могла би ся втопити,
Мусів би-м ся женити.

Двічі

Ой дівчино, не вір мі,
Бо я хлопець вандрівний.
Я вандрую, я вандрую ту і там,
Де поверну, дівча мам.

Двічі

ОТКАЛЬ СОНЕЧКО СХОДИЛО

Помірно

От_каль со_ неч_ко схо_ди_ ло, там дівча
яб_лін са_ди_ ло, рос_ний яб_лін_ко ви_со_
_ко, а по при зем_ли ши_ро_ ко. Урод, яб_
_лоч_ко, а_бо дві, єд_но ми_ло_му, дру_ге
мі, у_род, яб_лоч_ко чер_ве_

_не, як мо_є лич_ко ру_м'я_не.

Откаль сонечко сходило,
Там дівча яблін садило,
Росний яблінко високо,
А по при землі широко.
Урод, яблочко, або дві,
Єдно милому, друге мі,
Урод, яблочко червене,
Як моє личко рум'яне.

Як ся достане молодому,
Легко буде серцу мойому.
Як ся достане старому,
Тяжко буде серцу мойому,
Як старий иде до млина,
То росне за ним коприва.
Як старий иде до поля,
То росне за ним конколя.

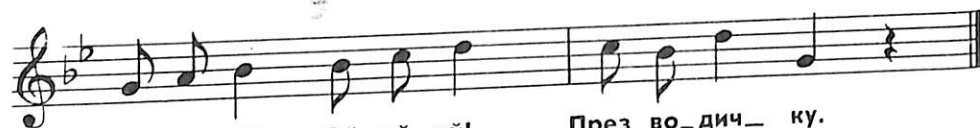
ПРЕВЕЗ ЖЕ МЯ, МІЙ ЯНИЧКУ

Не швидко

Пре-вез же-мя, мій Я-нич-ку, превез же-мя през водич-ку.

Ой, ой, ой! Ой, ой, ой! През во-дич-ку.

Превез же-мя, мій Яничку,
Превез же-мя през водичку.
Ой, ой, ой! [2]
През водичку.

Як же я-тя превезти мам,
Кед я свого весла не мам.
Ой, ой, ой! [2]
Весла не мам.

Ани весла, ани сесла,
Бо мі вшитко вода знесла.
Ой, ой, ой! [2]
Вода знесла.

Превю-з він єй на край води,
Одрубав єй руки, ноги.
Ой, ой, ой! [2]
Руки, ноги.

Біли руки єй одрубав,
Чорни очі єй видлубав.
Ой, ой, ой! [2]
Єй видлубав.

От там долом на тій луці
Сут там мої біли руці.
Ой, ой, ой! [2]
Біли руці.

От там долом на край води
Сут там мої біли ноги.
Ой, ой, ой! [2]
Біли ноги.

Чорни очі пішли в точи,
Чорни очі вода точит.
Ой, ой, ой! [2]
Вода точит.

ПОВІДАВ МІ МИЛИЙ

Жваво

Повідав мі милий, же ма-штири воли,
 Же-мя буде возив з хижи до-комори. [2]

А він-я не возив, лем-ся на-мя грозив,
 Же-мя буде бити, покля-буде жити. [2]

Яничку надобний, коби-с ти бив добрий,
 Я би за-тя пішла, хо-ч ти єс худобний. [2]

Кеби ти бив добрий, я би-била ліпша,
 А як ти злий будеш, то я буду гірша. [2]

Кеби-с ти бив добрий; я би ліпша-била,
 Кеби-с ти розмовов, я би зготувала. [2]

Мала я милого, правда, же-м го мала,
 Але мі го друга дівка одобрала. [2]

Варіант:

Дівка-єм си дівка, парадна-м си дівка,
 Бо-м я парадного фраїра фраїрка. [2]

Ах, боже мій, боже, змилуйся на-до мною,
 І над тим Яничком, що банує за мною. [2]

Любуй же-мя, любуй, лем-мя не видавай,
 Як прийду до корчми, близько-мя не ставай. [2]

Пива мі не купуй, пити-го не буду,
 До танцу-мя не бер, бо з тобою не піду. [2]

Возми собі іншу, а я сой-посиджу,
 Я тебе, Яничку, за-то рада виджу. [2]

СПІВАНОЧКИ МОЇ

Весело

Співаночки мої,
Де я вас подію,
В неділю раненько [2]
По горах розсію.

Будут там дівчата
На губи ходити,
Будут они, будут [2]
Пісні знаходити.

ЕЙ, СТАРАЮТСЯ ЛЮДЕ

Помірно

Ей, стараються люде, ей, мойом головчком,
Же я собі ходжу, ей, надобном дівочком.

Ей, люде ся старают, ей, ани спаня не мають,
Я си нич не мислю, ей, лем ся добрі висплю.

Ей, буде война, буде, ей, зо світа зогнана,
Не пущу милого, а піду на ню сама.

Ей, на камени стою, ей, каменя ся бою,
Прид до нас, Яничку, ей, бо я о тя стою.

Ей, калина-малина, ей, над водом ся хзіє,
А богацка дівка, ей, з худобной ся сміє.

Ей, Югора, Югора, ей, зелена Югора,
Падають орішки, ей, до нашого двора.

Ей, там на горі вишня, ей, чом же не черешня,
Любиш мене, хлопче, ей, чом же не береш мя.

ФУРМАН

Жваво

Фур_ман я си, фур_ман, з би_ча я си

жи_ю, што я в ден за_ро_б'ю, што я в ден

за_ро_б'ю, то в но_чи про_пи_ю.

Фурман я си, фурман,
З бича я си жию,
Што я в ден зароб'ю, [2]
То в ночі пропию.

Што я в ден зароб'ю
Своїма кониками,
То в ночі пропию [2]
Із фраїречками.

Фраїречка моя,
Она ладна била,
Горівочку пила [2]
І мене любила.

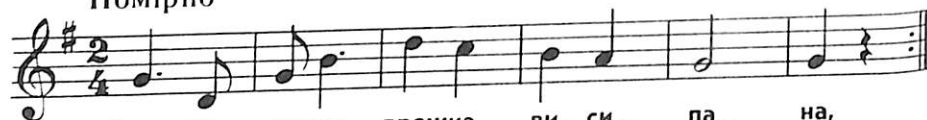
Любила, любила
І так мі гварила,
Же той зими мене [2]
Лишити мусіла.

ТАМ ЗА СЕЛОМ

Помірно

Там за селом дражка ви_си_па_на,
хо_дит по ней ми_ла за пла_ка_на.

Хо_дит, хо_дит, руч_ки за_ла_му_є,

же ей ми_лий до_ма не но_чу_є.

Там за селом дражка висипана,
Ходит по ней мила заплакана.
Ходит, ходит, ручки заламує,
Же ей милий дома не ночує.

Моя мила, де ти була вчора!
Гей, бив я там, не було тя дома.
Гей, пасла я при Дунаю краби,
Де не було за сім рочків трави.

Моя мила, де ти була вчора!
Ой бив я там, не було тя дома.
А я пасла при Дунаю качки,
Де не було за сім рочків млачки.

Моя мила, де ти була вчора!
Гей, бив я там, не було тя дома.
Ой пасла я при Дунаю гуси,
Хто мя любив, той мя взяти мусит.

Моя мила, де ти була вчора!
Ой бив я там, не було тя дома.
А я пасла при Дунаю воли,
Хто мя лишив, най го колька сколе.

Варіант:

Моя мила, де ти вчора була!
Я тя глядав, дома тя не було.
Я тя глядав, мати тя глядала,
Ти за Дунай волики погнала.

А пасла я за Дунайом воли,
Де не було за сім років трави.
А на осмим травиця виросла,
Там я собі волики попасла.

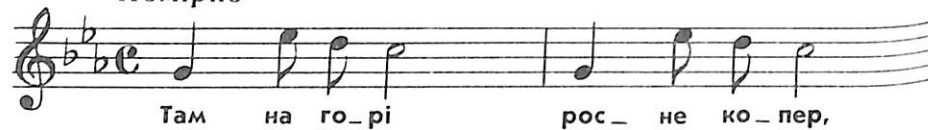
На дев'ятий студенку-см брала,
На десятий воли наповала,
А пасла я за Дунайом гуси,
Хто мя любив, тот мя взяти мусів.

ТАМ НА ГОРІ РОСНЕ КОПЕР

Помірно

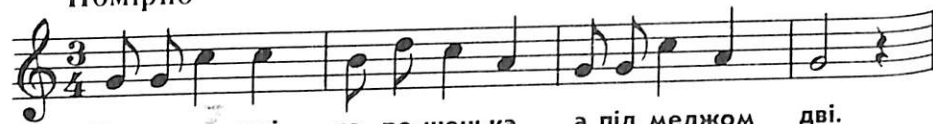

ТАМ НА МЕДЖІ ЧЕРЕШЕНЬКА

Помірно

Там на ме_джі че_ре_шенька, а під меджом дві.

А юж з то_бом, мо_я ми_ла, а юж з то_бом злі.

Там на меджі черешенька,
А під меджом дві.
А юж з тобом, моя мила,
А юж з тобом злі.

Остала ся ти зраджена
Не знам от кого,
Тепер будеш повідати
На мя самого.

КУПИЛА МІ МАМА КОРОВУ

Помірно

Ку_пи_ла мі ма_ма ко_ро_ву

та на мо_ю бід_ну го_ло_ву, ка_жут мі єй пас_ти,

до_ї_ти, до_ї_ти, а я ра_да з хлопцем хо_ди_ти.

Купила мі мама корову
Та на мою бідну голову,
Кажут мі єй пасти, доїти, доїти,
А я рада з хлопцем ходити.

Няньо кажут січку різати,
Корову греблицьом чесати,
А корова стара сцярана, сцярана*),
Бодай она здохла до рана.

*) Виснажена.

ТАМ НА ГОРІ КРЯК

Весело

Там на горі кряк,
А під гором пняк,
Серед води рибочка,
А за водом Ганічка,—
До ней би-м рад.

ТОТ МІЙ

Швидко

Тот мій, тот мій,
Што возит гній
Чорними коровами,
Сподобав ся мамі
І мі самій.

Двічі

Тот мій, тот мій,
Што возит гній
Сивими кониками,
Сподобав ся мамі
І мі самій.

Двічі

Тот мій, тот мій,
Што возит гній
В червенім доломані,
Сподобав ся моїй мамі
І мі самій.

Двічі

КУПАЛА-С МЯ МАМУСЬ

Купала с мя мамусь в каламутній воді,
Дала-с мя за біду, тепер плачме обі. [2]

Яка вода ишла, в такій тя купала,
Яка біда пришла, за таку тя дала. [2]

Жеби ти мене хоц раз послухала,
То би я тебе за біду не дала. [2]

ТПРУЦИ, ТЕЛЯТА

Жваво

Тпруци, тпруци, телята!
Де идете, дівчата!
Меже гори, потоки,
Єст там трава по боки.

На тій траві різанец,
Подте, дівки, на танец.
Не підеме на танец,
Ей, бо нас болит палец.

Треба палец завити
І на танец летіти,
Треба палец завити
І на танец летіти.

Леда який щубравец
Бере дівку на танец,
Под же, дівча, под же, под!
Як виросну, буду хлоп.

УЖ ИДУ ДО ГРОБУ

Уж и-ду до гро-бу тем-но-го, смут-но-
 _го, де я бу-ду спо-чи-ва-
 *) де я бу-ду ма-ти
 (2) де ся не бу-де-ме
 (4) юж ся не бу-де-бі
 (5) юж мо-єй жа-ло-
 **) ко-сти сво-ї скла-да-ють,
 _ти аж до дня суд-но-го.

Уж иду до гробу темного, смутного,
 Де я буду спочивати аж до дня судного.

Не засвітит більше ні місяць, ні сонце,
 Де я буду мати в темнім гробі місце.

Де вельки панове і можли кральове
 Кости свої складають, хробацтву отдають.

Будте мі здорови, мої любі діти,
 Юж ся не будеме ту більше видіти.

В могилу гробову складам си голову,
 Юж мой жалобі до спочинку в гробі.

ЧЕРВЕНА РУЖА ТРОЯКА

Помірно

Червена ружа трояка, [2]
 Мала я мужа, мужа я мала,
 Мала я мужа-пияка.

Він нич не робив, лем все пив, [2]
 Пришов додому, додому пришов,
 Пришов додому, мене бив.

Не бий мя, мужу, не цярай! [2]
 Дітя ти лишу, лишу ти дітя,
 А сама піду за Дунай.

А як на човен сідала, [2]
 Білом хусточком, хусточком білом,
 Білом хусточком махала.

Розпущу косу по плечу, [2]
 Не раз я тяжко, не раз я гірко,
 Не раз я гірко заплачу.

Червена ружа — білий квіт, [2]
 Ой за што, за што, мій наймилейший,
 Змарнував-сс мі білий світ!

Верний ся, жено, додому! [2]
 Дітя ти плаче, плаче ти дітя,
 Плаче ти дітя за тобом.

А де ж ти, мужу, ночуєш! [2]
 Дітя ти плаче, плаче ти дітя,
 Дітя ти плаче, — не чуєш.

Я ДО ЛЕСА НЕ ПІДУ

Помірно

Я до леса, я до леса, я до леса не піду,
Древка рубац, дре_в_ка рубац, ей, дре_в_ка рубац не буду.
Древко би мя, дре_в_ко би мя, дре_в_ко би мя забило,
Што ж би моє, што ж би моє, ей, шварне дівча робило!
А у лесу гайтов стреже, сокиречку би мі взяв,
Сокиречку за сто златих, ей, топориско за таляр.

ЯК Я В МАМИЧКИ ЖИЛА

Повільно

Як я в мамички жила,
Барз єм щаслива била,
Лем ю фришно смертица забрала,
Я лем з няньом остала.

Як єм ся юж видала,
О мамичці забила,
Знову-с мі, смертица, няня взяла,
Я лем з хлопом зостала.

Мала-м дітей четверо,
Всьо мі з хлопом померло,
Всьо мі з хижки смертица забрала,
Я лем сама зостала.

Ой смертице, смертице,
Што ж ті з мойой журици!
За што ж ти мя так тяжко скарала,
І лем саму лишила!

Боже на високости,
Кар по справедливости,
Того кареш, кого лем попадеш,
Не є в тебе милости.

ЯНЧИК, НЕ БУД БЛАЗЕН

Досить швидко

Янчик, Янчик, не буд блазен!
Не пропивай вшитко разом.
Бо як проп'єш, не будеш мац,
Прийде зима, будеш жебрац.

Двічі

Боже, боже, што мам робиц,
Ци ся жениц, ци так ходиц!
Інши хлопці поженени,
А я ходжу, як шалений,

Двічі

Боже, боже, який то жаль!
Мене любив, а іншу взяв,
Мене любив зо два рочки,
Іншой буде стискав ручки.

Двічі

Боже, боже, што ся водит,
 Же м'їй милий не приходить!
 Ци го вода затопила,
 Ци го інша полюбила!

Двічі

Боже, боже, нич не маме,
 Лем на себе позераме,
 Ліпши наши два позори,
 Як дачії штири воли.

Двічі

Штири воли тільки значат,
 Што тот грейцар, што ся тачат,
 Грейцар впаде, не найде ся,
 Наша любов не мине ся.

Двічі

Боже, боже што ся водит!
 До комори вода входить,
 А што же то за водичка!
 Чорни очка, біле личко.

Двічі

я сой хлопец справедливий

Помірно

Я сой хлопец справедливий,
 Никто на мя нич не віст,
 Лем та моя фраїречка,
 Але она не повіст.

Двічі

Двічі

Хоц би хтіла повідати,
 Але она не може,
 Сама мене закликала:
 Под, Яничку, небоже.

Двічі

Двічі

Сама мене закликала
До комори до своїй,
Наляла мі пугар вина
До ручечки до мойой.

Двічі

Двічі

Наляла мі пугар вина,
Казала мі випити:
— Випий, випий, мій Яничку,
Завтра будеш убитий.

Двічі

Двічі

Варіант 2-го куплета:

Хоц би мала повідати,
Сама тому причина,
Сама мене закликала:
— Под, Яничку, до сіна.

Двічі

Двічі

Я сой хлопец справедливий,
Я то винко не хцем пиц,
Юж ти, моя наймилейша,
Юж ти моя мусиш биц.

Двічі

Двічі

ВЕСІЛЬНІ, ОБРЯДОВІ

ОЙ ПІГНАЛА ДІВЧИНОНЬКА

Ой пі_гна_ла дів_чи_нонь_ка яг_ня_тонь_ка в по_ ле,
та й згу_би_ла дів_чи_нонь_ка яг_ня_тонь_ка дво_ є.

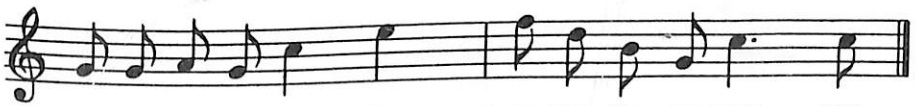
Ой пі_ду я, гу_ка_ю_чи, яг_ня_тонь_ка шу_ка_ю_чи.

А як я їх знай_ду— ве_се_ла бу_ду:

Про_пав ба_ран і яг_ни_ця, я зо_ста_ла, мо_ло_ди_ця,

в га_ю зе_ле_нь_кім з па_ном мо_ло_день_кім.

Ой пігнала дівчинонька
Ягнятонька в поле,
Та й згубила дівчинонька
Ягнятонька двоє.
Ой піду я, гукаючи,
Ягнятонька шукаючи.
А як я їх знайду —
Весела буду.

Надиграла дівчинонька
Пана молодого:
Чи-с не видів, мій паночку,
Ягнятонька мого?
Ой не видів, дівчинонько,
Ой не видів, голубонько,
Ягняточка твого
Ани ниякого.

Сіли собі на поляні,
Стали розмовляти.
Чи дозволиш, дівчинонько,
Личко цілувати!
Цілуй, цілуй, господине,
Най ся моя журба мине
В гаю зелененькім
З паном молоденьким.

Пропав баран і ягниця,
Я зостала, молодиця,
В гаю зелененькім
З паном молоденьким.

Стали они розмовляти,
Стало вечеріти.
Ой час би мі, мій паноньку,
Додомоньку піти.
Ой час би мі, мій паноньку,
Ой час би мі, голубоньку,
Додомоньку піти. [2]

Взяв він сі за рученьку,
Пригорнув до себе:
Чи розумиш, дівчинонько,
Як я люблю тебе!
Чи розумиш, дівчинонько,
Чи розумиш, голубонько,
Як я люблю тебе!
Чи ти любиш мене!

Я СОЙ ЦИГАН

Жваво

Я сой циган, я нич не мам,
Тільки тоту циганочку,
Што з ньом гадам.

Я сой циган, што вандрую,
А як іду горі селом,
Подскакую.

Я сой циган чорний з лица,
Любит мене циганочка
Красавиця.

Циганочка моя мила,
Она мене, она вірно
Полюбила.

Віз заскрипів, пес забрехав,
А до моєї циганочки
Сват приїхав.

Бо цигане добри люде,
Виховали циганочку,
Моя буде.

Ми цигане нич не маме,
Лем гушельки смерекови
Та й все граме.

Поїдем в світ, ген з вітрами,
Будем жити і вмирати
Циганами.

ЧОМУ ДРУЖКИ НЕ СПІВАЮТ

Жваво

Чому друзки не співають,
Бо зарідки зуби мають,
Треба тісто замісити,
Друзкам зуби заліпити.

Пришли нам ту приданяне,
Што ми їм ту їсти даме!
Навариме дрібних трісок,
Накладемо на сім мисок.

Псвідала рибка рибці,
Же палюнка ест в барилці,
А ми отсаль не підеме,
Докля ми сй не вип'єме.

Милий, милий, буд же мі здоров,
Добру ти мя фраїрку мав,
Добру, добру, не хоц яку,
Не будеш мав нигда таку.

Боже, боже, нич не зроблю,
Лем я продам свою ролю,
Ролю продам за дукати,
Сам ся піду звербувати.

Кермеш, кермеш, бог тя створив,
Давно я ся на тя строїв,
Забив бичка і теличку,
Кермеш випав у п'ятничку.

ДІВЧАТКО, ДІВЧАТКО

Весело

Дів_чат_ко, дів_чат_ко, по_відж мі на ра_зі,

най мо_ї ко_нич_ки, ей, не сто_ят на дра_зі.

Дівчатко, дівчатко, повідж мі на разі,
Най мої конички, ей, не стоять на дразі.

Бо мої конички вельо мя коштуют,
Ани єдної нічки, ей, дома не ночуют.

Ой боже мій, боже, на мою мамичку,
Же мя замуж дають, ей, таку невеличку.

Ни шити, ни прясти, ни хижу замести,
Корови не здою, ей, бо ся хвоста бою.

Ой боже мій, боже, на мою мамичку,
Гей, же мя видають, ей, таку невеличку.

Ни мі серпом жати, ни мі з хлопом спати,
Ой боже мій, боже, што буде почати.

Ой боже мій, боже, што я наробила,
Корови-м продала, пінязі пропила.

Ой боже мій, боже, што ся набоженкам,
Коли ж я ся, коли ж, ей, доброти дочека-м.

Казали мі піти з кониками на ніч,
Забив єм повісти дівчатку добраніч.

— Добра ночка, добра, дівчино надобна!
— І тобі ден білий, мій Яничку милий!

Доли селом стежка, горі селом пут, пут,
Под же, мій миленький, ей, палюночки куп, куп.

А під старим дубом трава червеніє,
При недобрім мужі жена постаріє.

Під молодим дубом трава зеленіцька,
Так при добрім мужі жена молодіцька.

На високій горі там ся дівча молит,
Червена, як ружа, о гардого мужа.

ЗЕЛЕНА ЛІЩИНА
(весільні прислівки)

Помірно

Зелена ліщина орішки зродила,
Молода дівчина козака любила. [2]

Зелена ліщина орішки зродила,
Не раз мене мамця про козака била. [2]

Била мене, била, та й ще буде бити,
Покаль не престану козака любити. [2]

А я не престану, покаль не достану,
Личка румяного, красивого стану. [2]

Над водою стою і в воду дивлюся,
Тільки думку маю, піду утоплюся. [2]

Не топи ся, дівче, не губ свою душу,
Хсц би-с била найбідніша, я тя взяти мушу. [2]

Мамусь, моя мамусь, лем єдну мя мате,
Подумайте собі, за кого мя дате. [2]

Не дате мя за двох, тільки за єдного,
Мамусенько, мамко, коби за шувного. [2]

Видам я ся видам, моя мамко, видам,
А як ся не видам, то ся дома придам. [2]

Ту мя ночка зайшла, ту буду ночував,
Ой ту красні грають, ту буду танцував. [2]

Ту мі дом, ту мі дом, ту моя родина,
Ту мої конички, ту моя дівчина. [2]

Високо, голубе, з дуба воду пити,
Далеко мі, дівче, до тебе ходити. [2]

До тебе ходити і тебе просити,
Позволь ся мі, позволь, дівче, оженити. [2]

Варіанти:

Не будеме пити тоту гірку воду,
Пскля нам не дате нашу паню млоду. [2]

Дайте, же нам дайте, што нам мате дати,
Бо ми не будеме так довго чекати. [2]

Дайте же нам, дайте, по што ми ту пришли,
По гуся печене, по дівча червене. [2]

Де молода сидит, там ся стіна світит,
Младий ся озерат, чорни очи втерат. [2]

Отвор, мамо, хижу, ведеме ті згризу,
Отвор і світлицю, бо маш робітницю. [2]

Взяли зме вам єдно, ведеме вам двоє,
Дай, боже, надале, жеби било троє. [2]

Привитай, мамонько, твоє діятонько,
Привитай обоє, бо і тото твоє. [2]

Весілля ся кінчит, біда ся зачинат,
Молодиця плаче, же юж не витримат. [2]

Не плач, Ганусь, не плач, не бере тя смаркач,
Бере тя урода, хлопец, як ягода.

Видам я ся, видам, моя мамцю, видам,
А як ся не видам, то ся дома придам.

Треба би нам, треба стільця широкого,
Бо наша Марися роду великого. [2]

Роду великого, вітця богатого,
Треба би нам, треба стільця широкого. [2]

Свитай, боже, свитай, жеби скоро ден бил,
Жеби-м міг видіти, в котрім домі єм бил. [2]

Ци в тім дерев'янім, ци в тім мурованім,
Ци в тім на брежечку, де мам фраїречку. [2]

Дівчатко-лелія, лігай там де і я,
Лігай на лавочку попри моїм бочку. [2]

Як би-м я лігала попри твоїм бочку,
Не ходила би-м я в зеленім віночку. [2]

90.

...

Не ход до нас, не ход, Ванцю кучерявий,
Буде до нас ходил шугай малюваний. [2]

Не ход до нас, не ход, ани ся не волоч,
Поза нашом хижом травички не толоч. [2]

Миленька, миленька, виб'ю ти окенка;
А виб'ю ти обі, а сам прийду к тобі. [2]

Трепле мі ся очко за тобом, рибочко,
Треплют мі ся обі, пришли би ку тобі. [2]

Ой мамичко, мамцю, красне ймено Ванцьо,
Красне ймено його, дайте мя за нього. [2]

Здаме ми ся, здаме, обидвоє здаме,
Бо ми обидвоє чорни очка маме. [2]

На єдно ся здаме, чорни очка маме,
На друге ся здаме, жадно нич не маме. [2]

Зв'язи.

...

Не старайся, дівусь, він добрі газдує,
Ані єдну нічку дома не ночує. [2]

Смот же ти, дівчатко, на тот свій віночок,
Як ся ти тріпоче доєден листочок. [2]

А ци ти, дівчатко, камінне серце маш,
Же за своїм вінком заплакати не знаш! [2]

Ой вінку мій, вінку з доброго барвінку,
Як я тя тримала в скрини-перескринку. [2]

Не могла я тебе довше затримати,
Пришли добри люде, мусіла-м тя дати. [2]

Пані млода наша поїмала пташа,
Поїмала двос, чубати обоє. [2]

Виберай ся, сину, в щесливу годину,
По гарду дівчину, по добру газдиню. [2]

До миленькой блато, я нич не дбам за то,
Переложу дручки, преїду помалючки. [2]

Засвіт, мила, свічку, най перейду річку,
Засвіт, мила, зо дві, най перейду к тобі. [2]

Отвор, мила, отвор, бо-м ту давно не бил.
Бо я твої двері отверати забил. [2]

Отвор же мі, мила, малювани врата,
Жеби-м сой не зламал перечко зо злата. [2]

Бо як би-м сой зламал єдну галузочку,
То би-с юж не била мойом фраїрочком. [2]

Ищи-м ся не думал з тім рочку женити,
Мусіла-с мі, мила, штоси поробити. [2]

...

Пустте же нас, пустте або нам отворте,
Бо ся погніваме, та й ся повертаме. [2]

Не старайся, млада, же не знаш хліб печи,
Напече ти Петро, даст помеже плечи. [2]

Шкода тя, дівчатко, шкода тя, шкода тя,
Ей, бо тот твій младий не для тя, не для тя. [2]

Шкода тя, дівчатко, шкода тя для него,—
Гуня пожичана, холошні не єго. [2]

ОЙ ТАК МІ СЯ, ГУДАЧЕ
[танкова]

Весело

Ой так мі ся, гу_да_че, та й тан_цу_ва_ти хо_че.

Што аж мі ся на та_нець та сер_день_ко тре_по_че.

Ой так мі ся, гудаче,
Та й танцювати хоче,
Што аж мі ся на танець
Та серденько трепоче.

Ой заграйте, гудаци,
Та на гусях весело,
Басиста най басує,
Най смика не жалує.

І весело мі грайте,
Най я сой затанцюю
Та з тим шварним дівчатом,
Ой, што я го люблю.

Ой така моя мила,
Хоць правда, невеличка,
Але сині очка ма
Та і червени личка.

Ой гудаченьки, грайте
Та й на гусях весело,
А же я тя, дівча, люблю,
Най знає ціле село.

Ой танцюю, танцюю
І ножки мя не болять,
Бо мі з тобом, миленька,
Легенько ножки ходять.

Такий ти, мій миленький,
Як тот квіток красенький,
А ти, моя миленька,
Як ружка черзененька.

Ой і сама не знаю,
Де то ся любові бере,
Же нікто єй не оре,
Ой ані єй не сее.

Ой кувала зозуля
Там за хижом в садочку.
Ой вишила мі мила
Та й лянину сорочку.

А як я ся ожению,
То возму собі Ксеню,
Бо то дівча робітне,
А і до танцю спритне.

ОЙ ЧАРДАША

Жваво

Ой чар-да-ша, чар-да-ша, ей, чар-да-ша мі грайте,

ту шти-ри дуд-ки ма-те і ве-се-ло лем грайте!

Ой чардаша, чардаша,
 Ей, чардаша мі грайте,
 Ту штири дудки мате
 І весело лем грайте!

Ой грайте же, гудаци,
 Та й чардаша весело,
 Жеби ся молодят
 Та й господарство вело.

Ой што правда, то правда,
 То не видумка жадна,
 Же наша пані млода
 Шумна ест і парадна.

Ой кувала зозуля
 Та й в лісі на ялиці,
 Шумни в Тиляві дівки
 І вельки парадниці.

Ой добра моя мамця,
 Ой, што мя виховала,
 А і тота мамичка,
 Ой, што мі дівча дала.

Ой товди мі ся, товди
 Та й дівча сподобало,
 Ой, як сой на лотічку
 Та ножки обмивало.

Ой єдном ручком ножки,
 Ой, а другом личенько,
 Ой товди мі дівчатко
 Та й впало до серденька.

Ой вчера-м не вечеряв
 І днес єм не обідав,
 А моя жена в корчмі,
 Та я ся не довідав.

А як вечером пришла,
 То нич до ня не рекла,
 Лем з пецу запалила
 І бандурок напекла.

Ей, бандурок напекла
 Й киселиці зварила.
 Сідай же, старий, їсти,
 Ей, жеби-м тя не била.

ОЙ ТАНЦУВАЛА БАБА

Жваво

Ой танцювала баба
 Та з дідом обертака.
 Ей, лем ти, старий, в танци
 Не дрептай мі на пальці!

Двічі

Ой казала сой баба
 Та чардаша заграли,
 І лем ся потрясує,
 Так сой з дідом танцує.

Двічі

Ой як сина ожению,
 То сама собі ляжу,
 І лем сой з-під перини
 Та й голсвку викажу.

Двічі

І лем буду позерала,
 Што мі невістка зарит,
 Ци зо три жмені соли
 До киселиці шмарит.

Двічі

Ой не буду так робив,
 Як я то перше робив,—
 Ой жеби я з камратом
 До фраїрочки ходив.

Двічі

Залицяв ся мі панич,
 Ой, але не зискав нич,
 Лем три рази по пяску,
 Та й тівко його зиску.

Двічі

А сивий кін з гачатом
 За потічком ся пасе,
 А лем Ваньо мя любить,
 Ой, а іншому засе.

Двічі

Ой заграйте мі, гудаци.
Лем ищи зо три танці,
Бо керпці ся мі подерли,
Што вилазят юж пальці.

Двічі

Так єм ся натанцував,
Аж мі змокла сорочка,
А вам жеби пан-біг дав
Хоц два сини до рочка.

Двічі

І будте же мі здорови,
Обоє молодята,
Жеби вам ся ховали
І хлопці, і дівчата.

Двічі

ОЙ ЗАЦВИЛИ ФІЯЛОНЬКИ

Повільно

Ой зацвили фіялони, зацвили
І всі гори, всі долини закрили.

Ой зацвили фіялони в синій цвіт,
Мав ту прийти гардий хлопец та й го ніт.

РУБАВ СОЙ ЧАТИНУ

Не швидко

Рубав сой чатину [2]
Овечкам на зиму. [2]

Рубав-єм цілий день [2]
Овечкам на тижден. [2]

Уж тоту чатину [2]
Вівці обгризают. [2]

Юж мою дівчину [2]
Замуж видавають. [2]

Най ей видавають [2]
І я пойду за ньом, [2]

Буду ся припатряв, [2]
Ци ест вельком паньом. [2]

Сідит конец стола [2]
Помеж дружечками, [2]

Обтерат си личко [2]
Гусіма перками. [2]

Хоц би-с витирала [2]
Єдвабном хусточком, [2]

Била-с, юж не будеш [2]
Мойом фраїрочком. [2]

ЯКА Ж ТО СЯ СТАЛА ВЕЛЬКА ЗМЕНА

Не швидко

Яка ж то ся стала
Велька змена,
Вчєра било дівча, [2]
Днеска жена.

Двічі

Вчєра било дівча
Під віночком,
Днеска уж невеста [2]
Під чєпочком.

Двічі

Вчєра било дівча,
Мамко моя,
Днеска уж невеста [2]
Яничкова.

ОЙ ЧИ Є, ЧИ НЕМА [щєдрівка]

Помірно

Ой чи є, чи нема пан господар дома!
Щєдрий вечер, добрий вечер,
Пан господар дома.

Ой бив, та й нема, поїхав до Львова,
Щєдрий вечер, добрий вечер,
Поїхав до Львова.

ГЕЙ, ЧИ ТИ ТАМ ДОМА, ПАНЕ ГОСПОДАРЮ
(щедрівка)

Помірно

Гей, чи ти там дома, пане господарю,
Пане господарю! — дай, боже!

Чи в твоїм дворі столи стелени,
Двори метени! — дай, боже!

А кінець стола святий Никола,
Святий Никола — дай, боже!

Головоньку склонив, слезоньку зронив,
Слезоньку зронив — дай, боже!

Богородиця з рана заспала,
З рана заспала — дай, боже!

Бстань, богородиця, встань, не журися,
Розвеселися — дай, боже!

Будемо мати троє гостеньків,
Троє гостюнок — дай, боже!

Перший гостенько — ясне соненько,
Ясне соненько — дай, боже!

Другий гостенько — ясний місяченько,
Ясний місяченько — дай, боже!

Третій гостенько — дрібний дожджичок,
Дрібний дожджичок — дай, боже!

Сонечко мовит: нема над мене,
Нема над мене — дай, боже!

Як я си зйду в неділеньку рано,
В неділеньку рано — дай, боже!

Возвеселяться церкви, костела,
Люди по селах — дай, боже!

Місячок мовит: нема над мене,
Нема над мене — дай, боже!

Як я си зйду темненької ночі,
Темненької ночі — дай, боже!

Возрадуються люди в дорозі,
Коники в возі — дай, боже!

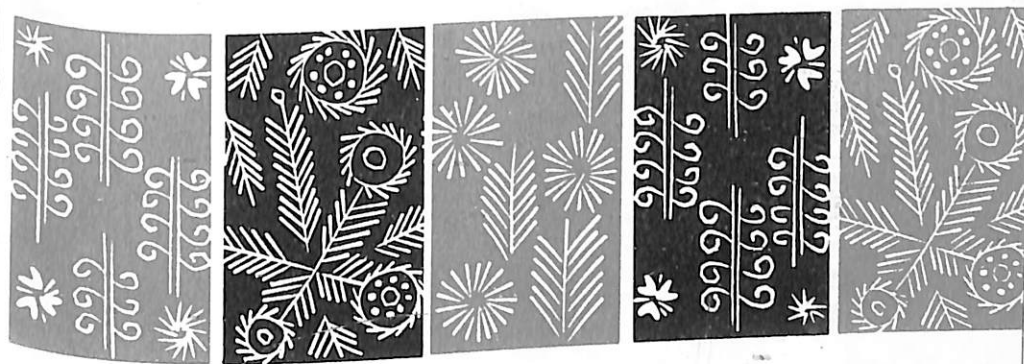
Дожджичок мовит: нема над мене,
Нема над мене — дай, боже!

Як я перейду три рази в маю,
Три рази в маю — дай, боже!

Возвеселится жито, пшениця
І вся пашниця — дай, боже!

А дай же нам, боже, всего посполу,
Всего посполу — дай, боже!

Зерна в коморі, статку в оборі,
Статку в оборі — дай, боже!

ПРО КОХАННЯ

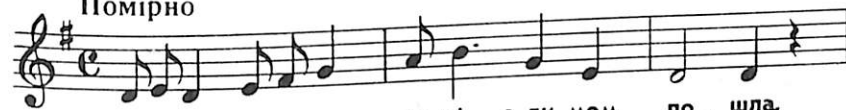

БОДАЙ ТА КАРЧМИЧКА

Помірно

Бодай та карчмичка го_рі з ди_мом по_шла,

бо_дай та карчмичка го_ре з ди_мом по_шла,—

там мо_я ми_лень_ка, мо_я най_ми_лей_ша

на та_нец, на та_нец, на та_нец не по_шла.

Мам коничка шаргу і дівчину гарду, [2]
Ліпший коник шарга, як дівчина гарда. [2]

Бо дівчина гарда не хоче робити, [2]
Прив'яже корелі, жеби ей любити. [2]

ЧОМ ВАШЕ ВІКЕНЦЕ

Не швидко

Чом ваше вікенце красні малюване!
Бо під ним миленький хоц коли пристане.

Чом ваша заградка окописта квітя!
Бо то для дівчатка віночок зивити.

Певно ти, дівчатко, добрі ся не чуєш,
Коли своє личко фарбами малюєш!

Бо я ся так чую і ся не маюю,
Лем п'ю свіжу воду та ся червенію.

Чом же ти, дівчатко, така невесела!
Бо і млин на муку без води не меле.

Ани ся не смучу, ани не веселю,
Лем так ся преходжу помеж ліс по полю.

Николи би я вас не любив, дівчата,
Якби ви не мали чорни оченята.

Та чого ж орати, чого боронити,
Чого же дівчатко до шлюбу змушати!

Ани мі ся не хзаль, ани не преказуй,
Попред мої очі ти ся не показуй.

Чого твоє серце для мене студене!
Таке само твоє фальшиве для мене.

А в наших Карпатах прекрасни дівчата,
Хлопці їх не люблять, бо дуже завзяті.

В ГАЮ ЗЕЛЕНЬКІМ

Повільно

В га_ю зе_ле_нень_кім во_да те_
 пі_ду до дів_чи_ни, што мі ре_
 _че, ой ци ре_че, ци не ре_че,
 _че,
 в га_ю зе_ле_нень_кім во_да те_че.

В гаю зелененькім вода тече,
 Піду до дівчини, што мі рече,
 Ой ци рече, ци не рече,
 В гаю зелененькім вода тече.

Не піду до леса без сокири,
 Што ж би я там робив без дівчини,
 Возму дівча та й на ручки,
 Буду єй колисав помалючки.

В ЗЕЛЕНІМ ГАЮ

Повільно

В зе_ле_нім га_ю дре_вко ру_ба_ють,
 аж до Ду_на_ю, аж до Ду_на_ю тріски па_да_ють.

В зеленім гаю дре_вко рубають,
 Аж до Дунаю,
 Аж до Дунаю тріски падають.

Падають вельки, падають мали,
 Ид їх позберай,
 Ид їх позберай, дівчатко шзарне.

Ид їх позберай, шмар їх до огня,
 Випер милому,
 Випер милому сорочку до дня.

В п'ятницю намоч, в суботу випер,
 В неділю рано,
 В неділю рано милого прибер.

В неділю рано, як сонце сходить,
Юж мій миленький,
Юж мій миленький під перком ходит.

Не так під перком, як під трусоzim,
Під капелюшком,
Під капелюшком під калиновим.

Кед би я знала, котра-му дала,
Дораз би-м, дораз,
Дораз би-м, дораз главичку стяла.
Главичку стяла, в Дунай шмарила,
Най мі не кохат, най мі не любить мого фраїра.

ЧИЯ Ж ТО ХАТИНА

Помірно

Чи́я ж то хати́на стої́т при доли́ні,
Чи́я ж то дівчи́на ши́є на маши́ні! [2]

Машина калаче, а дівчина плаче,
Верний же ся, верний, мій любий козаче! [2]

Не верну, не верну, не маю ку кому,
Полишив я тебе хлопцєви другому. [2]

Як ми ся любили, била-с як та квітка,
Тепер ся на тебе посмотріти бридко. [2]

Як ми ся любили, сухи верби цаили,
Як зме перестали, зелени зовяли. [2]

А я тебе любив, та й буду любити,
Верну ся до тебе, як будеш просити. [2]

Не буду просити, дурном треба бити,
Єст більше хлопців, будут ня любити. [2]

ВИРОСЛІ МІ НА МЕДЖІ ЧЕРЕШНІ

Жваво

Вирослі ми на меджі черешні,
 Ой ходив я три роки к невесті.
 Юж черешні на черешні згнилі,
 А ищи мя при ній не влапили.

Як єм ішов од миленької в ночі,
 Заляли ми помиями очі,
 Ой што же то за помії били,
 Же мі мало очей не виїли.

ВШИТКИ СЯ ПОЛЯ

Темп вальса

Вшитки ся поля зазеленіли,
 Моя пшеничка не сходить,
 Мала я хлопця возлюбленого,
 Але юж до мя не ходит.

Не лем пшеничка, не лем пшеничка,
 Але і жито не сходить,
 Под ку мі, хлопче мій кучерявий,
 Бо мене серце барз болит.

Гей, ти, мій хлопче, мій кучерявий,
 Чом ти до мене не ідеш!
 Ци мя не любиш, ци юж мя не хцеш,
 Ци, може, іншу милуєш!

Лем си не думай, лем си не мислий,
 Же тя даколи забуду,
 Буду тя ждала і виглядала,
 Докля щаслива не буду.

ВИСОКИЙ БРЕЖЕК

Помірно

Ви-со-кий бре-жек, бис-тра во-дич-ка,
 на-пой мі, ми-ла, мо-го ко-нич-ка.
 я го не на-по-ю, бо я
 ся го бо-ю, бо я ма-люч-ка.

Високий брежек, бистра водичка,
Напой мі, мила, мого коничка.
Я го не напою, бо я ся го бою,
Бо я малючка.

Двічі

Бо твій коничек остро кований,
Подоптав би він мя подковами,
Я би-м не виросла, замуж би-м не пошла,
Што ж би-м робила!

Двічі

Ганьба би була отцу — матері,
Ганьба би була цілої родині,
Же мя виховали, замуж мя не дали,
Ганьба би була.

Двічі

ВИСОКО МІЙ СУСІД

Помірно швидко

Високо мій сусід
Плоти погородив,
Жеби я з вечера
К дівчатку не ходив.

Двічі

Хоц би погородив
До самого неба,
Я к дівчатку піду,
Як мі буде треба.

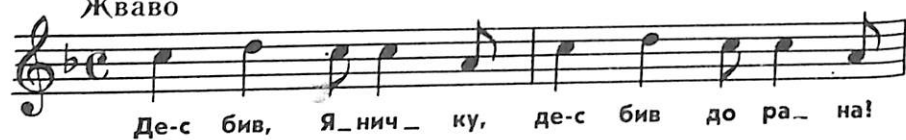
Двічі

ДЕ-С БИВ, ЯНИЧКУ

Жваво

Де-с бив, Яничку,
Де-с бив до рана!
У дівчини чорнобривой,— Двічі
Сама кликала.

Сама кликала,
Сама волала,
Сама мені на коничка Двічі
Кантар складала.

ДОБРИЙ ВЕЧЕР, ДІВЧИНОНЬКО

Помірно

Добрий вечер, дівчинонько, де ідеш! Двічі
Скажи мені щирю правду, де живеш.

Ой до саду, дівчинонько, до саду,
Посіємо, моя мила, розсаду.

Двічі

А як буде розсадонька сходити,
Будемо ся, моя мила, любити.

Двічі

А як буде розсадонька три листки,—
Шукай собі, моя мила, колиски.

Двічі

А юж наша розсадонька готова,
Бувай же ти, моя мила, здорова.

Двічі

ОЙ ПІДУ Я У ПОЛЕ

Ой піду я у поле,
Ой піду я у поле,
Там моя дівчина
З чорними очима
Яру пшениченьку поле.

Двічі

Ой поле она, поле
І високо позір дає:
«Ой ти, сивий орле,
Ти, сивий соколе,
Як високо літаєш!»

Двічі

«Я високо літаю
І на тебе позір даю,
Ти, дівчино-куку,
Поддай же мі руку,
Я тя вірно кохаю».

Двічі

«Ой рада би я, рада
Тобі ручку подати,
Коли стоїт нелюб
По правій стороні,
Та й не можу достати».

Двічі

«Ой ти, дівчино люба,
Одсун же ся од нелюба,
Бо як стрілю з дуба
Та й заб'ю нелюба,
Як сивого голуба!»

Двічі

«Заб'єш або не заб'єш,
Тільки крику наробиш.
Сідлай, милий, коня,
Виїжджай зо двора:
Ти не мій, я не твоя!»

Двічі

Я на коня сідаю
І до нього промовляю:
«А коню мій, коню,
Занеси мя, коню,
До тихого Дунаю».

Двічі

До Дунаю приїжджаю
І до рибки промовляю:
«Прийми, рибко, тіло,
А ти, боже, душу,
Бо я згинуті мушу».

Двічі

ГАНЦЬО, БІЛА РУЖА

Не швидко

Ган_ цьо, Ган_ цьо, бі_ ла ру_ жа,

не тра би_ ло то_бі му_ жа, а_ ни му_ жа,

ни фра_ї_ ра, би_ло хо_ диц, як ле_ лі_ я.

Ганцьо, Ганцьо, біла ружа,
Не тра било тобі мужа,
Ани мужа, ни фраїра,
Било ходиц, як лелія.

Дівче, дівче, білий криштал,
Я до тебе волю дістав,
Як би мі тя хтіли дати,
Знав би я тя шанувати.

ГАНЦЬО МОЯ

Помірно

Ганцьо моя, серце моє,
Почекай мя до яри,
Як заквітнут фіяли,
Будеш моя.

Не чекала, ручки дала,
Дала ручки обі враз,
Не знала-м ся шановац,
Мамцьо моя.

В НЕДІЛЕНЬКУ ПО РАНІ

В неділеньку по рані
Дівча вінки вияло,
Єден вінець зизило, вивило,
Ніч сонечко сходило.

Другий вінець вивило,
Ніч ся служба зачала;
Третій вінець вивило, вивило,
Ніч ся служба скінчила,

Пришов к ньому молодец:
 — Дівча, дівча, дай вінець.
 — Не дам я ти тот вінець, тот вінець.
 Бо ти не мій молодец.

Бо ти не мій молодец,
 Лем од пекла посланец!
 Як го порвал так го ніс, так го ніс
 Понад гори, понад ліс.

Гори, ліси шуміли,
 Як дівчатко виділи,
 Гори, ліси гучали, гучали,
 Як дівчатко познали.

Примітка: Співається і на мелодію: «Ой на
 луці зеленій» (див. 72 стор.).

Ой піду я, піду

Ой піду я, піду, кади я ходила,
 То я собі найду, кого я любила.

Заросла мі стежка, заросли потічки,
 Жеби-м не ходила до своїй мамічки.

Ружа, дівча, ружа, закла не маш мужа,
 Будеш мати мужа, впаде з тебе ружа.

Квіток, дівча, квіток, закла не маш діток,
 Будеш мати дітки, впадут з тебе квітки.

ТУМАН ЯРОМ

Помірно

Туман я_ ром, туман доли_но_ю, за ту_ма_ном

ни_чо_го не видно, тільки вид_но ду_ба зе_ле_но_го.

Туман яром, туман долиною,
За туманом нічого не видно,
Тільки видно дуба зеленого.

Під тим дубом криниця стояла,
В тій криниці дівка воду брала. [2]
Та й пустила золоте відерце,
Засмутила козакови серце. [2]

Хто ж мі моє відерце достане,
Тот зо мною нарожником*) стане. [2]
Обізвався козаченько з гаю:
— Юж я твоє відерце достану,
Я з тобою нарожником стану.

*) Нарожником — (на рушничок) до шлюбу.

КЕД СОЙ ИШЛА ВЧЕРА ВВЕЧЕР

Помірно

Кед сой и_шла вче_ра ввє_чер з паньско_го,

стрі_ти_ла-м сой на до_ро_зі ми_ло_го,

так мя стискав і при_тис_кав до се_бе:

— Гей, ци пі_деш, дра_га ду_шо, за ме_не.

Кед сой ишла вчера взечер з паньского,
Стрітила-м сой на дорозі милого,
Так мя стискав і притискав до себе:
— Гей, ци підеш, драга душо, за мене.

Ой ишла я раз берегом Дуная,
Питали мя офіцири, чия я.
— Не ваша я, офіцири, не ваша,
Бо я маю з тямтой страни паиташа.

ОЙ ИШОВ Я ГАЄМ

Помірно

Ой и_шов я га_єм, га_єм, тим га_єм зе_ле_нень_

_ким, на_ди_бав я гар_не дів_ча,

на_дибав я гар_не дів_ча під дубом зе_ле_нень_ ким.

Ой ишов я гаєм, гаєм,
Тим гаєм зелененьким,
Надибав я гарне дівча [2]
Під дубом зелененьким.

І так ми си розмовляли
Аж до рака білого.
Юж сонечко зіходило, [2]
Як я ишов од нього.

Ой ишов я вчора ввечер,
 Мила на дрозі стала.
 Гварив я ей «добрий зечер», [2]
 Она мя не познала.

— Ой ти, мила фалечницю,
 Ти фалечне серце маш,
 Вчера-с зо мною розмовляла, [2]
 А гнеска мя не познаш.

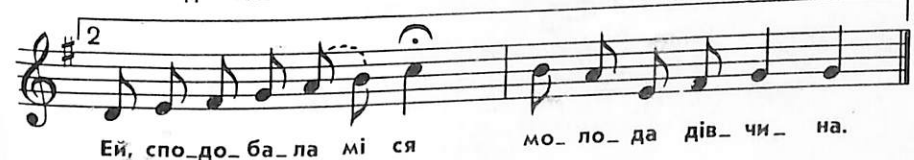
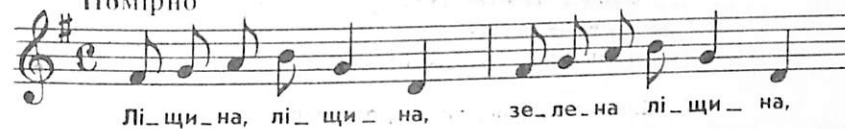
— Не фалечне серце маю,
 Я тя вірно кохаю.
 Не хотят мя за тя дати, [2]
 Я сердечно жалую.

ЛІЩИНА, ЛІЩИНА

Помірно

МОЯ МИЛА, ПРЕМИЛА

Помірно

Моя мила, моя мила, премила,
Пораю ти, пораю ти фраїра,
Пораю ти, пораю ти, кого хцеш,
Бо юж моя, бо юж моя не будеш.

Моя мила, моя мила, дай ручку,
Бо я їду на ту войну французку.
А як піду, там юж мене забиють,
А пізніше розмарином прикриють.

ЛЕМКО Я

Помірно

Лемко я, лемко я з-під самого горба,
На горбі-єм співав, [2]
В тернині кози-м мав.

Кози-єм навертав, пальці-єм позбивав,
Як мила кликала, [2]
Коза мі втікала.

Ти, козо, не втікай, ти, мила, зачекай.
Коза не чекала, [2]
Мила зачекала.

Кози-м не навернув, милу-єм пригорнув.
Коза зерно з'їла, [2]
Мила бита була.

МОЯ МИЛА, ШТО ТИ ДІЛАШ

Помірно

Моя мила, што ти ділаш! [2]
Прийду в вечер, ти ся гніваш. [2]

Як ся маю не гнівати, [2]
Коли мі ся хоче спати! [2]

Чекай, мила, будеш спати, [2]
Як будеме, вандрувати. [2]

Як підеме вузком стежком, [2]
То повідят же брат з сестром. [2]

Як підеме коло млина, [2]
То повідят: іде мила. [2]

Як прийдеме до Дунаю, [2]
Бистра вода зараз з краю. [2]

Скакай, мила, в тоту воду, [2]
То зробиме з собою згоду. [2]

Дай мі, боже, качком бити, [2]
Тоту воду переплети. [2]

Мала би-м што повідати, [2]
Як з воячком вандрувати. [2]

НА ПОДОЛЮ БІЛИЙ КАМІН

Помірно

На Подолу білий камін, [2]
Подорянка сидит на нім. [2]

Сидит, сидит, вінок вис [2]
З білої ружки і лелії. [2]

Пришов до ней подорянок: [2]
— Подорянко, дай мі вінок! [2]

— Я би-м тобі вінок дала, [2]
Би-м ся тата не бояла. [2]

Не так тата, яко брата, [2]
Бо брат гірший єст от тата. [2]

НА ЗЕЛЕНІЙ УБОЧИ

Помірно

На зеленій убоchi [2]
Дівча леник мочит. [2]

Фраїр ся їй призерат, [2]
Ци ма чорни очи. [2]

Жеби теки оченька [2]
В крамі продавали, [2]

То би собі дівчата [2]
Хлопцїм купували. [2]

А і я би купила [2]
Свому фраїрови, [2]

Жеби му ся чорніли, [2]
Яко гавранови. [2]

Ищи би-м му купила [2]
Перстеник на палець, [2]

Жеби му ся миготав, [2]
Як іде на танец. [2]

Ищи би-м му купила [2]
Ціжми з острожками, [2]

Жеби нима черкотав [2]
Меже воячками. [2]

Ищи би-м купила [2]
Перко з розмариї, [2]

Жеби я го познала [2]
В цілій компанії. [2]

Ищи би-м му купила [2]
Єдвабну хусточку, [2]

Жеби собі пам'ятал, [2]
Же мав фраїрочку. [2]

ВИШЛО СОНЦЕ

Помірно

Вишло сонце з-за віконця, Двічі
Вишло сонце за лісок.
Прийди, милий, чорнобривий, Двічі
Прийди, милий, на часок.

Прийди, милий, мій єдиний, Двічі
Я розкажу про свій сон,
Сон про мене, сон про тебе, Двічі
Сон про нашу любов.

А ПРО МОЮ ФРАЇРОЧКУ

Помірно

А про мою фраїрочку
Уламали праву ручку.
Праву ручку мі зламали,
Фраїрочку одобрали.

Добри люде, што робите!
Вірну любов погубите.
Праву ручку мі напразте,
Фраїрочку мі оставте.

НЕ КАШЛИЙ, ДІВЧИНО

Повільно

Не кашлий, дівчино, не кашлий,
Жеби мя при тобі не нашли,
Бо як мя при тобі почують,
Возмут мі калалік і чугу.

Возмут мі калалік з перками
І тату хусточку з квітами,
І тебе, дівчатко, і тебе,
Што би я сам робив без тебе!

Варіант:

Помірно

НЕ ПІДУ ДО ЛЕСА

Протяжно

Не піду до леса без сокири,
Што би я там робив без дівчини?
Нарубаю на фуру, дівчині на другу
Яличини.

Не піду до леса без сокири,
Бо би-м не нарубав яворини.
Я нарубам на фуру, моя мила на другу
Яворини.

Варіант

Повільно

Не пі_ ду до ле_ са без со_ ки_ ри,
што би я там ро_ бив без дів_ чи_ ни!

На_ ру_ бав я буч_ ки, возму дів_ ча на руч_ ки,
бу_ ду єй ко_ ли_ сав по ма_ люч_ ки.

Не піду до леса без сокири,
Што би я там робив без дівчини!
Нарубав я бучки, возму дівча на ручки,
Буду їй колисав помалючки.

ОЙ ИШОВ Я ШТИРИ МИЛІ ЛІСОМ

Помірно

Ой и_ шов я шти_ ри ми_ лі лі_ сом,
о_ на ме_ не кли_ ка_ ла: — Вер_ ни, вер_ ни,
мій ми_ лий ко_ за_ че, чим я те_ бе про_ гні_ ва_ ла!

Ой ишов я штири милі лісом,
Она мене кликала:
— Верни, верни, мій милий козаче,
Чим я тебе прогнівала!

— Ой не верну, любая дівчино,
Не верну, моя мила,—
Був я вчора під твоїм віконцем,
Ти з ким іншим говорила.

— Ой нікого, мій милий козаче,
Нікого я не мала.
Один просив вітку розмарину,
Я му віконю подавала.

— Не тра било, любая дівчино,
Вітку йому давати.
Не тра било, любая дівчино,
По двох нараз кохати.

ОЙ ИШОВ Я ПРЕЗ ЛІС, ПРЕЗ ЛІЩИНУ

Помірно

Ой ишов я през ліс, през ліщину, [2]
Стрітив я там молоду дівчину. [2]
Гей-а-гей.

Ой дівчино личка рум'яного, [2]
Переночуй мене молодого! [2]
Гей-а-гей.

Я би тебе переночувала, [2]
Кеби я ся зради не бояла. [2]
Гей-а-гей.

Не бій же ся зраджиня могого, [2]
Не зрадив я на світі нікого. [2]
Гей-а-гей.

Ани кін мій стайні не престоїт, [2]
Ани зброя клинків не поломит. [2]
Гей-а-гей.

Спит си козак, спит си молоденький, [2]
Пробудився — та юж ден біленький. [2]
Гей-а-гей.

Ой дівчино, яка ти зрадлива, [2]
Што ти мене рано не збудила. [2]
Гей-а-гей.

Ой зато я тебе не збудила, [2]
Бо я тебе вірно полюбила. [2]
Гей-а-гей.

А В НАШИЙ ЗАГРАДЦІ

А в на_ший заград_ці бив той но_чи мраз,
а в на_ший студен_ці вис_хла во_да зас.

А я воз_му со_кир_ку та й прорубам студен_ку,

і в на_ший сту_ден_ці бу_де во_да зас.

А в нашій заградці
Бив той ночі мраз,
А в нашій студенті
Висхла вода зас.
А я возму сокирку
Та й прорубам студентку.
І в нашій студенті
Буде вода зас.

А наших дружбів | Двічі
Зварив вчора мруз.
Пришов до них дзяд кулявий,
Забрав їх на віз кивавий,—
До Варшави вюз. [2]

Ой, а в Варшаві | Двічі
Так му повіли:
— Не хцеме ми такий товар,
Откаль єс взяв, там одпровад,
Дзяду кулявий. [2]

ВОЛЯРЕ, ВОЛЯРЕ

Повільно

Воляре, воляре, де ви воли пасли! [2]
Стратила-єм хустку, може-сте ей нашли,
Ей, може-сте ей нашли!

Нашли ми ей, нашли, але ті не даме, [2]
Підемо до корчми, та ей прогуляме,
Ей, та ей прогуляме.

Нес же мя, коню, нес през тот зелений лес, [2]
Занес мя до гаю, там я дівча маю,
Ей, там я мушу бити днес.

Кукурику во дне, кукурику в ночи, [2]
Кура когуюти видзюбала очи,
Ей, видзюбала очи.

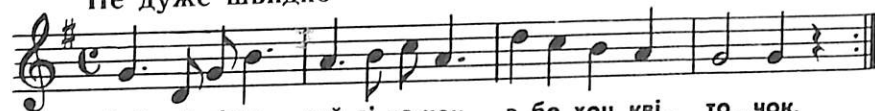

ДАЙ МІ, ДІВЧА, ДАЙ ВІНОЧОК

Не дуже швидко

— Дай мі дівча, дай віночок, а-бо хоч кві- то-чок.
Як мі не даш, сам сой зорву хоч є-ден лис- то-чок.

— Ой не руш мі ти віночка, бо він з барві- ноч-ка,

з барві-ночка зе- ле-но-го, зо са- доч-ка мо- го.

— Дай мі дівча, дай віночок,
Або хоч квіточок.
Як мі не даш, сам сой зорву
Хоч єден листочок.
— Ой не руш мі ти віночка,
Бо він з барвіночка,
З барвіночка зеленого,
Зо садочка мого.

— Як не хочеш квітка дати,
Мусиш цілувати.
До весілля барз далеко,
Задовго мі ждати.
— Я тя буду цілувала,
Кед мі стиснеш ручку,
Як на палець мі заложиш
Золоту обручку.

— Дам обручку, як даш ручку,
Або ищи дашто,
Бо тя люблю, як шалений,
Хоч сам не зна-м за што.
— Як барз хочеш ти квіточка
Из мого віночка,
Попрос няня і прос маму,
Та й возмеш мя саму.

ПІШОВ-ЄМ ДО МИЛОЙ

Помірно

Пішов-єм до милой, бив понеділок,
Не застав дівчини — поле барвінок.
Ага! Нема дівчини дома. [2]

Пішов-єм до милой, било в вівторок,
Не застав дівчини — поле огород.
І знов нема дівчини дома. [2]

Пішов-єм до милой, било в середу.
Не застав єй дома — пасе череду.
Ищи нема дівчини дома. [2]

Пішов-єм до милой, то било в четзер,
Не застав дівчини — пішла дес тепер.
І все нема дівчини дома. [2]

Пішов-єм до милой, било в п'ятницю,
Не застав єй дома — поле пшеницу.
І знов нема дівчини дома. [2]

Пішов-єм до милой, било в суботу,
Не застав дівчини — має роботу.
Ищи нема дівчини дома. [2]

Пішов-єм до милой, било в неділю,
Застав-єм дівчину коло обіду.
Ага! Вже є серденько моє! [2]

ФРАЇРЮ, ФРАЇРЮ, Я ТОБІ НЕ ВІРЮ

Весело

Фраїрю, фраїрю, я тобі не вірю,
Ци мя будеш любив, як ся постарію!

Фраїречко моя, можеш мі вірити,
Же я тя на старіст не буду любити.

Як хочеш, миленький, до мене ходити,
А мушу ти, мушу значок положити.

Як буде солома, буде тато дома,
А як буде сіно, можеш ити сміло.

Не мам нич, не дбам нич і о нич не стою,
Коби лем здоров'я, біди ся не бою.

Так мі моя мамця, так мі повідала,
Жеби-м свого вінка добрі пильнувала.

Я го пильнувала, як ся приналежит:
Моє пильнування з колисочці лежит.

Мала я милого, втпив мі ся в студні,
Так жалобу ношу, аж підпога дуднит.

Співала би-м собі, шугаю, о тобі,
Але ти, парадний, позераш по собі.

Парадний ти шугай, парадни очи маш,
Ани краплі крови справедливой не маш.

Шугай малюваний, не преберай собі,
Жадна кисасоня не піде за тебе.

Ани кисасоня, ани жадна пані,
Не преберай собі, шугай малюваний.

За ярочком коні, хто мі піде по ні!
Самому ся не хце, милой не мам еше.

ТЕЧЕ ВОДА З-ПІД ЯВОРА

Помірно

Тече вода з-під явора каламутна. [2]
Чого ж ти си мила, моя наймилейша,
Не весела, лем все смутна.

Як же я мам, як же я мам весела биц! [2]
Фраїр мі ся женит, іншу собі бере,
Я не мам нич, я не мам нич.

Як ся женит, най ся женит, най спробує, [2]
А за рочок, за два або за пітора
Пожалує, пожалує.

БОДНАРКА, БОДНАРКА

Жваво

Боднарка, Боднарка, округла, як таляр,
Боднарски дівчата намалював маляр.

Малював, малював, фарби не жалувал,
Прийде новий рочок, сам буде любувал.

Боднарка, Боднарка, округле селечко,
Жеби не болото, било би містечко.

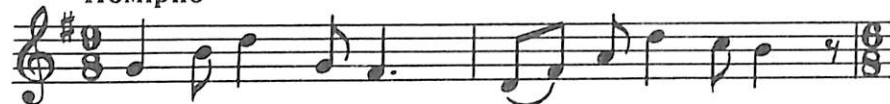
Боднарка, Боднарка, барз красне село,
Хто до нього войде, кождому весело.

ОЙ ВІДСИ ГОРА

Помірно

Ой від-си го-ра, від- си дру- га-я,

ме- же ти- ми го-ронька-ми яс-на-я зо- ря.

Ой відси гора, відси другая,
Меже тими гороньками ясна зоря.

Я собі гадав, що зоря зійшла,
А то моя дівчинонька по воду вийшла.

— Дівчино моя, напой мі коня.
— Не напою, бо ся бою, бо-м ще не твоя.

Як буду твоя, напою ти два
З мурованої керниченьки, з нового ведра.

— Дівчино моя, сідай на коня,
Поїдемо чистим полем до мого двора.

А в моїм дворі штири покої,
А пята світиленька для миленької.

А кінь воду п'є, копитами б'є,
Сокотися, моя мила, бо він тя заб'є.

— Ой най мя заб'є, най мя не буде,
Є у мене менша сестра, за тебе піде.

— Сестра менша, тота не така.
Не пристане до серденька так, як ти сама.

Варіант:

Помірно

Ой від-си го-ра, від- си дру- га-

-я, ме- же ти- ми го- ронька- ми

яс- на- я зо- ря. // -я зо- ря.

Ой відси гора, відси другая,
Меже тими гороньками ясная зоря. [2]

Я собі гадав, що зоря зійшла,
А то моя дівчинонька по воду вийшла. [2]

А я за нею, як за зорею,
Чистим полем, сивим конем, чей єй догоню. [2]

Я єй догонив, та єй ся вклонив:
А хто тебе, моя мила, так рано збудив! [2]

Нихто не збудив, сама я встала,
Коли перша зірка зишла, я ся вмивала. [2]

Я ся вмивала, та й заплакала,
Та и з свого миленького тяжко згадала. [2]

ОЙ ТИ, ДІВЧАТКО ДОБРОГО РОДУ

Помірно

Ой ти, дів-чат-ко доб-ро-го ро-ду.

под же ти ку мі на за-го-ро-ду. ля, ля, ля, ля, ля,

ля, ля, ля, ля, ля, под же ти ку мі на за-го-ро-ду.

Ой ти, дівчатко доброго роду.
Под же ти ку мі на загороду.
Ля, ля, ля, ля, ля, ля, ля, ля, ля...
Под же ти ку мі на загороду.

Двічі

Дам я ти яблоч, дам я ти грушок,
Будеш їх мати повний фартушок.

Ля, ля...
Будеш їх мати повний фартушок.

Двічі

Будеш ти мати, хлопцям давати,
А хлопці будуть тебе кохати.
Ля, ля...
А хлопці будуть тебе любити.

Двічі

Ей, я би вишла, але ся бою,
Ти би мя зрадив, о то я стою.
Ля, ля...
Ти би мя зрадив, о то я стою.

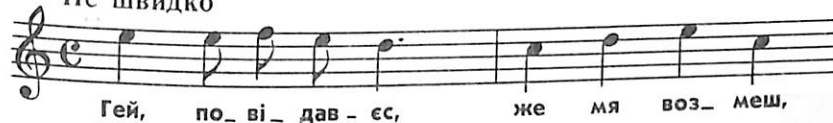
Двічі

ГЕЙ, ПОВІДАВ-ЕС, ЖЕ МЯ ВОЗМЕШ

Не швидко

Гей, повідав-ес, же мя возмеш,
Гей, як на горі жито вижнеш.
Гей, гей, як на горі, як на горі
Жито вижнеш.

Гей, а ти вижав і покосив,
Гей, до мене ся не зголосив.
Гей, гей, до мене ся, до мене ся
Не зголосив.

Гей, а ти вижав і пов'язав,
Гей, а до мене не одказав.
Гей, гей, а до мене, а до мене
Не одказав.

Гей, а ти вижав і пшеничку,
Гей, мене не взяв за женичку.
Гей, гей, мене не взяв, мене не взяв
За женичку.

ПОДМЕ МИ НА ЛОВИ

Пемірно

Подме ми на ло_ви, ло_ви, то_ва_ри_шу

мій. Ой на ло_ви, на ло_ви до зе_ле_ной

дуб_ ро_ ви, то_ва_ри_ шу мій.

Подме ми на лови, лови,
Товаришу мій.

Двічі

Ой на лови, на лови
До зеленой дуброви,
Товаришу мій.

Двічі

Але то там заяц, заяц,
Товаришу мій!
Лем ти з хортом поволи,
То заяця догониш,
Товаришу мій.

Двічі

Двічі

Але то там серна, серна,
Товаришу мій.
Лем ти з хортом поволи,
То ти серну догониш,
Товаришу мій.

Двічі

Двічі

Будеме ся ділити, ділити,
Товаришу мій.
Тобі заяц і серна,
А мі соболь і дівчина,
Товаришу мій.

Двічі

Двічі

Але то там соболь, соболь,
Товаришу мій.
Лем ти з хортом поволи,
То ти його догониш,
Товаришу мій.

Двічі

Двічі

Як ті буде кривда, кривда,
Товаришу мій,
Тобі вшитка звірина,
Мі надобна дівчина,
Товаришу мій.

Двічі

Двічі

Але то там дівча, дівча,
Товаришу мій.
Лем ти з хортом поволи,
То ти дівча догониш,
Товаришу мій.

Двічі

Двічі

Будеме ся судити, судити,
Товаришу мій.
Твоя шабля, а мій меч,
Твоя глава злетит з плеч,
Товаришу мій.

Двічі

Двічі

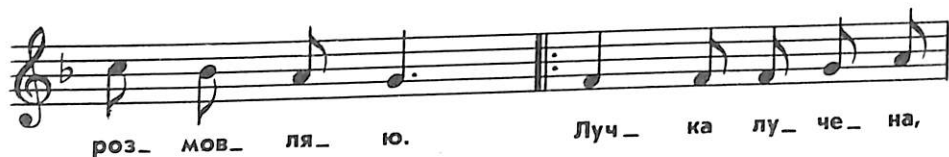
ПО САДОЧКУ ПРОХОДЖАЮ

Не швидко

По са-доч- ку проходжа-ю, і так со- бі

роз- мов- ля- ю. Луч- ка лу- че- на,

трав- ка зе- ле- на, і так со- бі розмов- ля- ю.

По садочку проходжаю,

І так собі розмовляю.

Лучка лучена, травка зелена,

І так собі розмовляю.

Двічі

Чи я маю лист писати,

Чи я маю сам їхати!

Лучка лучена, травка зелена,

Чи я маю сам їхати!

Двічі

Лист напишу, сам поїду,
Одвідіти свою милу.
Лучка лучена, травка зелена,
Одвідіти свою милу.

Двічі

Як я їхав през тот хотар,
Возок мі ся розчеркотав,
Лучка лучена, травка зелена,
Возок мі ся розчеркотав.

Двічі

Зберай, мила, колесечка,
Будеш моя фраїречка.
Лучка лучена, травка зелена,
Будеш моя фраїречка.

Двічі

Мила, мила, милую тя,
Рад тя виджу, рад возму тя.
Лучка лучена, травка зелена,
Рад тя виджу, рад возму тя.

Двічі

Рад тя виджу од маленька,
Бо-с мі впала до серденька.
Лучка лучена, травка зелена,
Бо-с мі впала до серденька.

Двічі

До серденька до мойого,
Не вийдеш мі никда з нього.
Лучка лучена, травка зелена,
Не вийдеш мі никда з нього.

Двічі

ПРИШОВ БИ Я ДО ВАС

Помірно

При_шов би я до вас кож_дий ве_
же_би-сте мі да_ли, што би я

_чер, то_то дів_ча шварне, што ма оч_хтів,

_ка чар_рне, то би я взяв, то би я взяв.

Пришов би я до вас кож_дий вечер,
Жеби-сте мі дали, што би я хтів,
Тото дівча шварне, што ма очка чарне,
То би я взяв. [2]

Пришов би я до вас кож_дий вечер,
Пред вашима дверми велька мочар,
Прелож, мила, дручки,
Прейдем помалючки
Кож_дий вечер. [2]

Пришов би я до вас, жеби я смів,
Жеби-сте мі дали, што би я хтів,
На мисочку лєну і красну Олену,
То би я хтів. [2]

Варіант:

Гей, Ганьо, Ганичко, де ти била,
Же-с собі керпчики заросила!
Била я в гаїчку, жала я травичку,
Роса била. [2]

А де ти, Яничку, лучку косив,
Же ти свої керпці не заросив!
Сухий рочок бивав, вітречок повівав,
Ганцьо моя. [2]

СВІТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

Помірно

Світи, місяченьку,
Високо, не низко,
Бо я мам дівчатко [2]
Далеко, не близько.

Двічі

Світи, місяченьку,
І ти, зоре ясна,
Пред тоти дверечка, [2]
Де дівчинка красна.

Двічі

Світив би місячок,
Про хмари не може,
Любив би мя шугай, [2]
Про людей не може.

Двічі

СПОМНЕШ ТИ МЯ

Маршем

Спомнеш ти мя, ей, каждый ден,
Ей, а я тебе раз на тижден.
Гей-я-я, білая, шалавія зелена,
Розмария саджена, шувная.

Спомнеш ти мя каждую ночку,
Гей, а я тебе лем раз в рочку.
Гей-я-я, білая, шалавія зелена,
Розмария саджена, шувная.

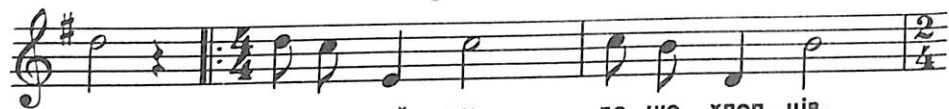
МОЯ МАМЦЯ ВОРОЖЕНЬКА

Не швидко

Мо-я мам-ця, во-ро-жень-ка, так мі во-ро-жи-

-ла: не ко-хай ти, до-ню, хлоп-ців,

бо бу-деш ту- жи- ла. // - жи- ла.

Моя мамця, вороженька,
Так мі ворожила:
Не кохай ти, доню, хлопців,
Бо будеш тужила.

Двічі

А я мамці послухала,
Єй волю вчинила,
Зістала-м ся без милого,
Як в полі калина.

Двічі

А там в полі вітер віє,
Калином колише,
Сидит дівча над водою,
Дрібний листок пише.

Двічі

На улици скрипка грає,
Мати не пускає,
За багатого сусіда
Мене заручає.

Двічі

Я на багатство не зважам,
Нияк, ані трошки.
Дайте мені кусок землі
І чотири дошки.

Двічі

А ручкики мережани
Дайте мі до гробу,
А хустину вишивану
Дайте єй милому.

Двічі

А на єдній могилонці
Чорний ворон краще,
А на другій могилонці
Стара мати плаче.

Двічі

Ей, не плач ти, стара мамцю,
Сама-с то зчинила,
Же ти свою рідну доню
Зо світа згубила.

Двічі

СТЕЛИСЯ, СТЕЛИСЯ, ЗЕЛЕНИЙ БАРВІНКУ

Помірно

Сте-ли- ся, сте- ли- ся, зе- ле- ний бар-

- він- ку, як лис-тя по га- ю, не ту- жи за

мно- ю, мо- ло- да дів- чи- но, що я в да- ле-

- кім кра- ю. // що я в да- ле- кім кра- ю.

Стелися, стелися, зелений барвінку,
Як листя по гаю.
Не тужи за мною, молода дівчино,
Що я в далекому краю.

Двічі

Ой ти, мій милий, мій чорнобривий,
Не по правді жиєш,
Як люльку закуриш, кучері зачешеш,
То до іншої ідеш.

Двічі

До іншої ідеш, мід-горілку несеш,
Там ся забавляєш,
А мою хатину, мої воротнока
Здалека оминаєш.

Двічі

ТАМ ЗА НАШОМ ХИЖОМ

Помірно

Там за нашом хижом зелена яруга,
Гей, гей, дана, там ся похилила зелена галуза.

Галуза схилила, вершок єй ся зорвав,
Гей, гей, дана, парадний паробок з Ганичком в карти грав.

Як грали, пограли, полягали спати,
Гей, гей, дана, пришов до них Фильо, почав їх зганяти.

Встань же, встань Ганичко, юж єс ся виспала,
Гей, гей, дана, і юж твій віночок бистра вода взяла.

Як она го взяла, то най си го несе,
Гей, гей, дана, зопре она мі го в калиновім лесе.

В калиновім лесе, вода древко несе,
Гей, гей, дана, сидит на нім дівча, злоти коси чеше.

Чесала, чесала і гірко плакала,
Гей, гей, дана, чого ж я ся бідна, од милого дождала.

А ТАМ КОЛО РІЧКИ
(мелодія пісні «Там за нашою хижою»)

А там коло річки, а там коло броду,
Гей, гей, дана, кличе шварний шугай дівчатко на воду.

Не піду, не піду по воду, шугаю,
Гей, гей, дана, бо я молоденька, обмови ся бою.

Не бій ся, дівчатко, не бій ся нічого,
Гей, гей, дана, шугай молоденький не зробит ніч злого.

Дівчина звірила і пішла по воду,
Гей, гей, дана, шугай ся преконал, же ма гарду вроду.

Дві ночки не спала, на третю заснула,
Гей, гей, дана, шугай поцілувал, дівчина не чула.

Дівчиноньці сниться, же горлиця б'ється,
Гей, гей, дана, шугай коло боку лежить і сміється.

На же ті, дівчино, два злоти на мило,
Гей, гей, дана, два злоти на мило, два злоти на пиво.

Милом вимивайся, пивом напивайся,
Гей, гей, дана, жеби мама не знала, же-с з шугайом спала.

Милом ся вмивала, пивом ся впивала,
Гей, гей, дана, на шесту неділю мамичка познала.

Дівко моя, дівко, што ти наробила,
Гей, гей, дана, же-с свою родину во зік засмутила.

Засмутила-м отця, засмутила-м мати,
Гей, гей, дана, засмутила-м того, што мене мал взяти.

Не добрі мі било косоньку чесати,
Гей, гей, дана, то мі добрі тепер дітя колисати.

А тепер ти, дівко, ни жена, ни дівка,
Гей, гей, дана, лем ти, моя дівко, світова вандрівка.

Як би-с била дівком, косу би-с чесала,
Гей, гей, дана, як би-с била женом, то би-с мужа мала.

Варіант:

В лісі яличина високий вершок ма,
А під ньом Ганічка з Яничком в карти грат.

Як они сой грали, так они сой грали,
З великого граня взяли ся до спаня.

Прилетів солов'ї, сів сой на яличку,
Так шумні заспівал, же збудил Ганічку.

Вставай, Ганцю, горе, юж єс ся виспала,
Бо юж тв'ї віночок бистра вода взяла.

Кой она го взяла, най она го несе,
А я го дігоню в Требешівськім лесе.

В Требешівськім лесе вода древко несе,
Сідит на нім дівча, жовти влоси чеше.

Чеше она, чеше, до Дуная мече,
Плавайте, власочки, до моєї мамочки.

Бодай таки карти, таке картування,
Мала єм фартушок, та ня не обстане.

Бо перше мя обстав і кавальчик зостав,
Тепер не обстане, торічок не стане.

Як ся почесала, гірко заплакала,
Же юж буде мамом, буде колисала.

Як ся розчесала, гірко заплакала,
Же юж свій віночок на картах програла.

ТАМ НА ГОРІ ЗИМНИЙ ВІТЕР ВІЄ

Повільно

Там на го_рі зим_ний ві_тер ві_є,

там ко_за_чек пше_ни_чень_ку сі_є, там ко_за_чек,

там ко_за_чек пше_ни_чень_ку сі_є.

Там на горі зимний вітер віє,
Там козачек пшениченьку сіє, там козачек пшениченьку сіє.

Пришла к нему надобна дівчина,
Што в зеленім, што в зеленім гаю заблудила.

Ти, козаче, надобний гуляю,
Випровад мя, випровад мя з зеленого гаю.

Як тя буду з того гаю вести,
Мушу я тя, мушу я тя з дороженьки звести.

Хоц мя будеш ден і ніч водити,
Не дам ти ся, не дам ти ся з дороги зблудити.

А дам я ти коневечку меду,
Ачей я тя, ачей я тя з дороги не зведу.

Ліпший розум в моєй головечці,
Як медочок, як медочок в твоєй коневечці.

Ищи козак пшениці не косит,
Юж му дівча, юж му дівча дітину приносить.

А дам я ти сто овец, сто овец,
Не повідай, же я йому отец.
Не пов'дай, не пов'дай, же я йому отец.

ОЙ ГАЮ, ГАЮ, ГАЇЧОК

Ой гаю, гаю, гаїчок,
Ой гаю, гаю, гаїчок, гаїчок,
Урізала-м собі пальчикок. [2]

Ой урізала-м, болит мя,
Ой урізал-м болит мя, болит мя,
Под же ку мі, милий, гоїц мя. [2]

Прид, миленький, хоцки в неділю,
Прид, миленький, хоцки в неділю, в неділю,
Бо юж сама добрі не млію. [2]

ЧЕРВЕНАЯ КАЛИНОНЬКА

Швидко

Червеная калинонька, крутове деревце,
Чом до мене не говориш, моє любе серце! [2]

Я до тебе не говорю, такий звичай маю,
Як си сяду коло тебе, та й ся задумаю. [2]

Сідай, мила, коло мене із правого боку,
Най ворогів кольки колят хоц півтора року. [2]

А я іншой та й не знаю, мисли мя не зносят,
Як я иду горі селом, сами мене просят. [2]

Тяжко оріх розкусити, легко ядро з'їсти,
Тяжко дівча намовити, легко виповісти. [2]

Вчера жала-м жито-жито, гнеска жну пшеницу,
Вчера била-м дівком, дівком, гнеска — молодицом. [2]

Вчера жала-м овес, овес, а гнеска жну гречку,
Вчера прала-м білу хустку, гнеска ж пеленечку. [2]

ЧИЄ Ж ТО ПОЛЕЧКО

Швидко

Чи_є ж то по_леч_ко не_с_ра_не!

Чи_є ж то по_леч_ко не_о_ра_не!

То мо_го ми_ло_го за_нед_ба_не, то мо_го

ми_ло_го за_нед_ба_не.

Чиє ж то полечко неоране! [2]

То мого милого занедбане. [2]

Оране, оране, але мало, [2]
Бо мі ся колечко поламало. [2]

Колечко зламало, рафка спала, [2]
Чого ж ти, дівчино, так зов'яла! [2]

Як ти ся зламало, дай направиц, [2]
Навчий ся, мій милий, господариц. [2]

А мі ся чорни очка подобають, [2]
Што на мя цікаво позерають. [2]

Што ж єс сой, дівчино, наробила, [2]
Же-с собі в Дунайци ручки мила. [2]

ЧОГО, ДІВЧЕ, ХОДИШ

Помірно

Чо_ го, дів_че, хо_диш, чо_ го, дів_че, блу_диш!

Чи не то ти, дів_че, мо_го си_на лю_биш!

Чого, дівче, ходиш, чого, дівче, блудиш!
Чи не то ти, дівче, мого сина любиш!

Як би-м не любила, то би-м не ходила,
Я за твоїм сином через річку плила.

На тобі, дівчино, коня вороного,—
Відчепися, дівче, від синочка мого.

Я коня не хочу, конем не поїду,
Твого сина люблю і за него піду.

ЮЖ ЄМ ПООРАВ

Помірно

Юж єм по_о_рав то пе_ре_лі_ще

раз, милень_ка ви_шла, їс_ти ви_нес_ла

і ще_стя рек_ла пер_ший раз.

Юж єм поорав то переліще раз,
Миленька вишла, їсти винесла
І щестя рекла перший раз.
Витай, миленька, витай, здравенька, раз.
Тяжше-м поорав, лекше-м посіяв,
Косити буду лекше зас.

Юж єм покосив і домів звозив, раз,
Женитись треба, дівча мя не хце,
Як же то буде, вера зас.
Дівчатко шварне, не буд парадне, раз,
Подай рученьку, побесідуйме,
Буде то шувні, вера крас.

МАЛА МАМА ДОНЮ

Помірно

Ма_ла ма_ма до_ню, Ка_те_ри_ном зва_ла,

то_та ма_ма сво_ю до_ню гу_ля_ти пус_ка_ла.

Мала мама доню,
Катерином звала,
Тота мама свою доню
Гуляти пускала.

Идий, доню, идий,
Идий, погуляй си,
Тільки тобі, доню, кажу:
Зводити не дайся.

Пішла доня, пішла,
Пішла, погуляла,
А як прийшла додому, як
Горко заплакала.

Доле наша, доле,
Што ся в світі діє,
Же на нашій Катерині
Фартух коротіє.

Била-м при Дунаю,
Води-м ся напила,
А в тій воді дуда била,
Та й мене надула.

Сідит брат при столі,
Жовти власи чеше:
— Не вір, мамо, Катерині,
Катерина бреше.

Бив-єм при Дунаю
В глибокій долині,
Як рахував козак гроші
Нашій Катерині.

Рахував, рахував
На фартух біленький.
Катерина заплакала:
— Світу мій миленький.

ЯКА Ж ТИ СОЙ, МОЯ МИЛА, ФАЛЕЧНА

Жваво

Я_ ка ж ти сой, мо_ я ми_ ла, фа_ лек_ на,

же ти ме_ не от_ шма_ ри_ ла от сер_ ца.

Ой, ой, ой, ой, ой, ой, ой, ой, ой, ой, от сер_ ца.

Яка ж ти сой, моя мила, фалечна,
Же ти мене отшмарила от серця.
Ой, ой, ой...
От серця.

Сама будеш про свій розум бановац,
Же ти мене не хотіла миловац,
Ой, ой, ой...
Миловац.

Повідав мі, повідав мі сден дід,
Же в тім Устю, же в тім Устю дівок ніт.
Ой, ой, ой...
Дівок ніт.

Брешеш, діду, брешеш, діду, яко пес,
Бо в тім Устю, бо в тім Устю дівок єст.
Ой, ой, ой...
Немало.

ЯК ЄМ ИШОВ ПОЗА ГУМЕН

Помірно

Як єм и_ шов по_за гу_ мен, и_щи не бив

ден, стрі_тив я там шварне дів_ча, стрі_тив я там

швар_не дів_ча, що по_ло_ ло лен.

Як єм ишов поза гумен,
Ищи не бив ден,
Стрітив я там шварне дівча, (2) Двічі
Што пололо лен.

— А ти, дівча, шварне дівча,
Мушиш мойом биц.
— Што ті по мі, мій шугаю, (2) Двічі
Кед не знам робиц!

А ци ж тота не робота,
Што я полю лен!
Што мя мати научила, (2)
То я только вем.

Двічі

Чого плачеш, чом нарічеш,
Чого тобі жаль!
Того вінка зеленого, (2)
Што ти мі го взял.

Двічі

Варіант I:

Серед села росне липка,
Верхом зелена.
Сідит під ньом моя мила, (2)
Барз засмучена.

В правій руці хуща тримат,
Очка витерат,
! так собі моя мила (2)
На мя позерат.

ЯКА Я СИ КРАСНА ХОДИЛА

Не поспішаючи

Я_ ка я си крас_ на хо_ ди_ ла,

я_ ка я си крас_ на хо_ ди_ ла, хо_ ди_ ла,

за_ каль я ми_ ло_ го не зна_ ла.

Яка я си красна ходила,
Яка я си красна ходила, ходила,
Закаль я милого не знала.

А як я милого познала,
А як я милого познала, познала,
То мі моя краса пропала.

А в неділю рано, раненько,
А в неділю рано, раненько, раненько,
Ще не зишло ясне соненько.

Упала мі краса до води.
Упала мі краса до води, до води.
Шкода, боже, мойой уроди.

Піду я по полю плакати,
Піду я по полю плакати, плакати,
Піду свою красу глядати.

ЯНИЧКУ ЗЛАТОВЛАС

Не швидко

Я_нич_ ку зла_то_ влас, чом не ходиш до нас,

ци ся матки бо_їш, ци о мя не сто_їш!

Яничку златовлас, чом не ходиш до нас,
Ци ся матки боїш, ци о мя не стоїш! [2]

Матки ся не бою, а о тебе стою,
Лем ся преокруті злих язиків бою. [2]

Бо тоти язики горше, ніжле мече,—
Порубат, посече, а кров не потече. [2]

ЖАРТІВЛИВІ

А В НЕДІЛЮ РАНО

А в неділю рано, рано,
Люлька ся курила,
Впала мені на камені
Та й ся люлька збила.

Двічі

А пішов я до Сянока
Люльку купувати,
Люлька була дорога,
Не мож в торгувати.

Двічі

А молода дівчинонька
Горці продавала,
Она мені дорогу
Люльку в торгувала.

Двічі

Я сой люльку закурив,
Пішов на зальоти,
Та якийси сукин син
Підпер мі ворота.

Двічі

А я собі сюди-туди,
Поміж огороди,
Заплятав ся в гарбузиння
Та й наробив шкоди.

Двічі

А як прийшов-єм додому,
Мене мати била:
«Наробив-єс, сину, біди,
Буде ня скаржила».

Двічі

А МОЯ МИЛЕНЬКА, ЕЙ, ВЕЛИКА ЦИГАНКА

Жваво

А мо_ я ми_ленька, ей, ве_ ли_ ка ци_ган_ка,

ка_за_ла мі прийти, а са_ ма двері зам_кла.

А моя миленька,
Ей, велика циганка,
Казала мі прийти,
А сама двері замкла.

Двічі

Мотузком підперла,
Ей, кілком зав'язала,
Таки сой миленька,
Ей, замки посправляла.

Двічі

А Я СВОЮ ТЕРЕЗУ

Помірно

А я сво_ю Те_ре_зу до Пря_шо_ва —

чер_ве_на ру_жа, дробна фі_ял_ка, — од_ве_зу.

А я свою Терезу
До Пряшова — червена ружа,
Дробна фіялка, — одвезу.

А як буде дорого,
Продам я тя — червена ружа,
Дробна фіялка, — немого.

А як буде за туньо,
Підеш домів — червена ружа,
Дробна фіялка, — газдиньо.

ГЕЙ, КИЙ МІ ПАРАЛЬ

Жваво

Гей, кий мі па_раль по трьох ко_ва_лях на зи_му!

Є_ден лем ку_є, другий лю_бу_є га_зди_ню.

Гей, кий мі параль
По трьох ковалях на зиму!
Єден лем кує,
Другий любує газдиню.

А третій ходит
Помеже вози, крутит ся,
Ци би не украв
Кавал желіза, боїтсья.

Ци би не украв
Кавал желіза, на клинці,
Жеби оковав
Червени ціжми фраїрці.

ЯК МОЯ МИЛА ГРУШКИ ПРОДАВАЛА

Помірно

Як мо_я ми_ла грушки про-да_ва_ла,

по_шти_ри за_грайцар ка_ждо_му да_ва_ла. Гей-а-гей!

Як моя мила
Грушки продавала,
По штири за грайцар
Кождому давала.
Гей-а-гей!

Двічі

Так-єм ся розплавав,
Як маленький хлопець.
Чого синку плачеш!—
Питат ся мя отец.
Гей-а-гей!

Двічі

Кождому давала,
А я бідний не мав,
Сів-єм собі за пец
Та й ем ся розплавав.
Гей-а-гей!

Двічі

Питат ся мя отец:
— Што тя, синку, болит!
— А што вам до того!
Теля мя поболо,
Гей-а-гей!

Двічі

ЗАГРАЙ ЖЕ МІ ЯКО ТАКО

Швидко

За_грай же мі я_ко та_ко, дам ти за_гін па_стерна_ку,

і пет_руш_ки пів_за_го_на, і те_лят_ко без о_го_на.

Заграй же мі яко тако,
Дам ти загін пастернаку,
І петрушки півзагона,
І телятко без огона.

Там на горі біла ліска,
Не видів я милой гнеска,
Ани гнеска, ани вчєра,
Не витримам до вечера.

Танцювала риба з раком,
А петрушка з пастернаком,
Цибуля ся чудувала,
Же петрушка танцювала.

Варіант:

Повідав єс, же мя возмеш,
Як на горі жито вижнеш,
А ти вижав і покосив,
До мене ся не зголосив.

А ти вижав і покосив,
До мене ся не зголосив,
А ти вижав і пов'язав,
А до мене не одказав.

МАЛА-М СОЙ МИЛОГО ФУЯРОША

Помірно швидко

Ма_ ла-м сой ми_ ло_ го фу_ я_ ро_ ша,
што ро_ бив фу_ яр_ ки для ва_ ро_ ша.

На фу_ яр_ це ду- ду- ду- ду,

ма_ ла-м я ми_ ло_ го, юж не бу_ ду.

Мала-м сой милого фуяроша,
Што робив фуярки для вароша.
На фуярце ду-ду-ду-ду,
Мала-м я милого, юж не буду.

Мала-м сой милого годинаря,
Што робив годинки для цисаря.
Як зачала година биц,
Мала-м сой милого, юж не мам нич.

Мала-м сой милого команяря,
Скочив мі з комина до Дуная,
Лапайте го, тримайте го,
Знайдете драпачку ведле него.

ОЖЕНИВ-ЕМ СЯ

Жваво

Оженив-ем ся, не призив-ем ся,
Жена мі ся не здає,
На криво ходит, на криво смотрит,
Та і кривий ніс має.

З гори ся хмарит, з доли ся хмарит,
Буде ляло цілу ніч,
Сподобало мі ся в сусіда дівча,
Але мі го не хцут дац.

ОЙ ПИЛА, ПИЛА

Помірно

Ой пила, пила, чепец стратила,
А пришла додому та й мужа била.

Била го в сінях, била го в хаті,
А ид же, мій мужу, чепця глядати!

Пришов до корчми: «Добрий ден, люде!
Хто чепец мі найде, налізне буде.

Кварта палюнки і корец проса,
Бо моя женичка простоволоса.

Дув вітер з гори, дув вітер з доли,
І зорвав чепчиско бабі з голови».

Ішов жидиско през болотиско,
Та й витяг чепчиско за мотузиско.

В а р і а н т:

Трай, трай, трай, трай з тими бабами,
Підеме до корчми, они за нами.

Ми їм кажемо, они випіють,
Прийдемо додому, то з нас ся сміють.

ОЙ ТРЕБА БИ

Жваво

Ой тре_ба би, тре_ ба би добрий кор_ бач

на ба_ би, ой треба би і бу_ ка,

най не бре_ ше, як су_ ка. // як су_ ка.

Ой треба би, треба би
Добрий корбач на баби,
Ой треба би і бука,
Най не бреше, як сука.

Двічі

Залицяв ся мі панич,
Ой, але не зискав нич,
Лем три рази по писку,
Та й тільки його зиску.

Двічі

А ти, дівча, под з нами

Помірно

— А ти, дів_ча, под з на_ми на то_лочку з ко_за_ми.

— Ей, ищи-м зва_ми не би_ла, ей, юж мя мам_ця по_би_ла.

Варіант:

— А ти, дівча, под з нами
На толочку з козами.
— Ей, ищи-м з вами не била,
Ей, юж мя мамця побила.

Двічі

Тече вода з явора,
До Танічки до двора,
Ей, хлопці, по ній плавають,
Ей, на Танічку моргають.

Двічі

— А ти, дівча, так повідж,
Же-с ходила на сповід,
Ей, од вечера до рана
Ей, чекала на клібана.

Двічі

— Вийд, Танічко, вийд на двір,
Маш фраїрів повний двір,
— Ей, што ж мі з тамтих на дворі,
Ей, мам красшого в коморі.

Двічі

Почлап_тав, подреп_тав

Жваво

Почлап_тав, подреп_тав коло на_шой ку_чи,

дзю_ра_ви мав керпці, потра_тив о_ну_чи.

Почлап_тав, подреп_тав
Коло нашої кучи,
Дзюрави мав керпці,
Потратив онучи.

Я рано вставала,
Онучи збирала,
Жеби моя мама
О ничім не знала.

ТАМ ПІД МОСТОМ

Швидко

Там під мостом риба з хвостом, риба з хвостом.
 Тримай же ся, дівча, просто, дівча, просто.
 Ищи дівча рачкувало,
 А юж мі ся сподобало.

Двічі

На припецьку кашу їло, кашу їло
 Та й до мене щебетіло, щебетіло.
 Та й співало: тру-ду, ру-ду,
 Як виросну, твоя буду.

Двічі

Як виросла не хотіла, не хотіла,
 Бо ти чорний, а я біла, а я біла.
 Як виросла, не хотіла,
 Бо ти чорний, а я біла.

ТЕЛЕЛЕМ, ТЕЛЕЛЕМ

Повільно

Те_ле_лем, те_ ле_лем, покля гру_ лі в я_ мі,

rit.

a tempo

як гру_ лів не ста_не, те_ле_лем пре_ ста_не.

Телелем, лелем
Покля грулі в ямі,
Як грулів не стане,
Телелем, престане.

ФРАЇРКУ-М СИ ЗНАШОВ

Жваво

Фра_їр_ку-м си зна_шов, ей, аж на вишнім кін_ци,

а же_ни не можу, а же_ни не можу в цілім Смере_ків_ци.

Фраїрку-м си знашов, ей, аж на вишнім кінци,
А жени не можу, а жени не можу в цілім Смереківци.

До гори-єм прешов, ей, в долину не можу,
Фраїрку-м си нашов, фраїрку-м си нашов, а жену не можу.

Била мене мати опаленим кийом,
Жеби-м не ходила, жеби-м не ходила за вітовим сином.

Ци-с ти не виділа на припецьку оген,
Же-с си не познала, же-с си не познала свому личку ровен.

Ани в нім красоти, ани в нім подоби,
Вивез го на берег, вивез го на берег, та го дриль до води.

Не буду спав дома, коле мя солома,
Піду до дівчини, піду до дівчини, може буде дома.

Як не буде дома, то буде в stodolі,
Не буду спав дома, не буду спав дома на голій соломі.

Чешу лен, чешу лен, ой дві копи без тижден
Счесала-м до краю, счесала-м до краю, возми мя, шугаю.

Шуміла ліщина, ей, шуміл зелений гай,
Заплакало дівча, заплакало дівча, заспівал сой шугай.

Дівча заплакало, же ся не видало,
А шугай заспівал, а шугай заспівал, же дівчатко не взяв.

ЯК Я БИЛА ИЩИ МАЛА

Помірно

Як я би́ла ищи́ мала,
Но́ле, но́ле, но́ле, но́!
Ме́не ма́ти ко́лисала,
Но́ле, но́ле, но́ле, но́!

Як я ма́ла лі́т ші́сна́дцет,
Но́ле, но́ле, но́ле, но́!
Лю́било́ ма́ хлопці́в два́дцет,
Но́ле, но́ле, но́ле, но́!

Як я мала двадцет штири,
Ноле, ноле, ноле, но!
Любили мя офіцири,
Ноле, ноле, ноле, но!

Як я мала тридцет п'ятий,
Ноле, ноле, ноле, но!
Любили мя бородати,
Ноле, ноле, ноле, но!

Як я била молодиця,
Ноле, ноле, ноле, но!
Цілували хлопці в лиця,
Ноле, ноле, ноле, но!

А тепер я стара баба,
Ноле, ноле, ноле, но!
Не цілуют, хоц би-м рада,
Ноле, ноле, ноле, но!

Я СОЙ ХЛОПЕЦ ГАЗДОВСКИЙ

Жваво

Я сой хло-пец газ-дов-ский, мам я ка-лап

пря-шов-ский, за ка-ла-пом три пер-ка,

што ми да-ла, што ми да-ла фра-їр-ка.

Я сой хлопец газдовский,
Мам я калап пряшовский,
За калапом три перка,
Што ми дала, што ми дала фраїрка.

— Пуст, мя, мила, пуст мя, пуст,
Бо-м ся змочив, кеби гус.
— Ни-с мі фраїр, ни-с мі муж,
Де-с ся змочив, де-с ся змочив, там ся суш.

Ой боже ж мій, боже мій,
Подер мі ся кожух мій.
Мам я брата Кондрата,
Він мі кожух, він мі кожух залатат.

Ишов циган до леса,
Лем чуганьком потреса.
Вшитки дівки на нього,
Же чуганька, же чуганька не його.

**ЕМІГРАНТСЬКІ
ТА ВОЯЦЬКІ**

БУД ЗДРАВА, ЗЕМЛИЦЕ

Поважно

Буд здра_ва, зем_ли_це, и_ду к А_

_ме_ри_це, и_ду за_ ра_б'яц пі_ няз.

Буд здра_ва, сес_трич_ко, не плач_те, ма_мич_ко,

и_щи к вам вер_ ну да_ко_ли зас.

Буд здорова, землице,
Иду к Америце,
Иду заробляти п'яні.

Буд здорова, сестричко,
Не плачте, мамичко,
Ищи к вам верну даколи зас.

Буд здраве, миленьке,
Дівчатко шварненьке,
Што-м тя так миловал барз.
Ждий на мя кусцієа,
Даст бог, што вернуся
І так ся будем
Миловац зас.

Поїхав за гори,
За ліси, за море,
Ждали го барз довгий час...
Деси в Америце
Спочиват в землице,
Юж ся не верне
Никда к нам зас.

КЕД СОЙ ИШОВ З АМЕРИКИ

Помірно

Кед сой ишов з Америки,
Гей, додому, додому,
Здибав я там австріяка,
Гей, на коню, на коню.

Камераде австріяку,
Гей, як ся маш, як ся маш!
Ци жиє там француз Осиф,
Ей, цисар наш, цисар наш!

Ой ничего, камераде,
Ой ничего, ничего,
Гей, нема ту в нашім краю,
Гей, ничего доброго.

Ни пінязий, ни роботи,
Ни палюнки, ни хлеба,
Гей, лем в тоту Америку,
Гей, маширвац треба.

ЯК Я СОЙ ЗАСПІВАМ

Помірно

Як я сой за_ спі_вам красні пре_ ми_ ле_ ні,

1 2

аж мі ся роз_ ви_ ют під бучком ко_ ре_ ні. // _ре_ ні.

Як я сой заспівам красні премилені,
Аж мі ся розв'яють під бучком корені. [2]

Як я сой заспівам попід яворики,
Почує мя милий аж до Америки. [2]

Як він мя почує, то він сой так рече:
— Яке ж то дівчатко по горах щебече! [2]

Дівчатко щебече, на милого кричить:
— Верний ся, миленький, верний з Америки. [2]

— Не смут ся, дівчино, бо я ся не смучу,
Коли світ обийду, до тебе прилечу. [2]

Навчий, дівча, навчий, коня воду бродяц,
Буду до тя, буду кождий вечер ходяц. [2]

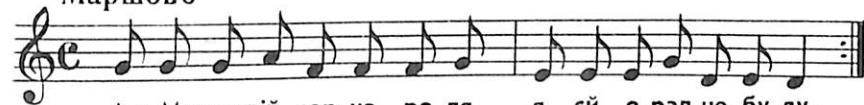
Я би-м научила коня воду бродяц,
Але ти не схочеш што вечер приходиц. [2]

А В МИСЦОВІЙ ЧОРНА РОЛЯ

Маршово

А в Мисцо_вій чор_на ро_ля, я єй о_рал не бу_ду.

По_ві_ дат мі мо_я фраї_реч_ка, же на войну по_ ї_ ду.

По_ві_ дат мі мо_я фра_ї_реч_ка, же на войну по_ ї_ ду.

А в Мисцовой чорна роля,	Двічі
Я єй орал не буду.	
Повідат мі моя фраїречка,	Двічі
Же на войну поїду.	

Тот перстеник, штос-с мі дала,	Двічі
Я го носил не буду,	
Шмарю я го посеред Дунаю,	Двічі
Сам на войну поїду.	

Ту хустину, што-с мі дала,
Я з ней давно феци мам,
Жеби-с собі, Ганю, не думала,
Же я тебе в серцю мам.

Двічі

Права нога постріляна,
Ліва ручка одтята,
Подумай сой, моя наймилейша,
Яка война завзята.

Двічі

Двічі

З єдної страни доктор стоїт,
Кулі з мене виберат.
З другої страни патруль стоїт,
Смерти ся не сподіват.

Двічі

Двічі

Я до війни з війни назад,
А ти ся не видала,
Повідж же мі, моя Ганусенько,
На кого ж ти чекала!

Двічі

Двічі

Чекала я, мій миленький,
Чекала я на тебе,
Же як ти ся з воєнки повернеш,
То ся видам за тебе.

Двічі

ВЧЕРА ВВЕЧЕР ІЗ ВЕЧЕРА

Помірно

Вче-ра вве-чер із ве-че-ра зи-шла яс-на

зо-рень-ка. Вче-ра вве-чер із ве-че-ра

зишла яс-на зо-рень-ка. Пришла ку мі до ка-сар-ні,

пришла ку мі до ка-сар-ні са-ма мо-я милень-ка.

Вчера ввечер із зечера
Зишла ясна зоренька.
Пришла ку мі до касарні [2]
Сама моя миленька.

Двічі

Пришла ку мі до касарні,
Край постелі си стала,
І так стоїт заплакана, [2]
Же юж сама остала.

Двічі

Не плач, мила, моя мила,	Двічі	Наляла мі пугар вина	Двічі
Плач ті нич не поможе,		І казала випити:	
Хоц би-с за мя душу дала, (2)		На ся, милий, вина напий, (2)	
З війни мя не виможеш.		Бо зостанеш забитий.	

Варіант

КРАКІВСКА ШИНКАРКА

Жваво

Краківська шинкарка
Пиво несе (3)
Лемківські воячки, напийте се!
Гей, ля, тріля, напийте се.

Мислиш, шинкарочко,
Же я малий. (3)
Лем мі, качмаречко, пива налий.
Гей, ля, тріля, пива налий.

Я собі воячок
 Пінез мам дос. [3]
 Я тобі заплачу, як єден влос.
 Гей, ля, тріля як єден влос.
 Гей, ля, тріля як єден влос.

Варіант 3:

Ишов сой од милой,
 Заблудив сом. [3]
 І зостал сом спати под ядловцом.
 Гей, ля, тріля, под ядловцом.

А з того ядловца
 Лубок лежит. [3]
 А до мойой милой інший ходит.
 Гей, ля, тріля, інший ходит.

Кед ходит, най си ходит,
 Най си єй ма, [3]
 Най собі єй перед мною не обийма.
 Гей, ля, тріля, не обийма.

Бо мої оченька,
 Як у врана. [3]
 За нима попатрят каждая панна.
 Гей, ля, тріля, каждая панна.

ЧОГО-М СЯ ДОЧКАВ

Маршово

Ой боже, боже, чого-м ся дочкав! [2]
 Же я ся так молоденький [2]
 До войска достав.

При войску-м достав коня сивого. [2]
 А хто же мі буде складав [2]
 Сідло на нього!

Ах, прийд мі, мила, подай шабличку, [2]
 Бо я юж ся буду зберав [2]
 На екзецирку.

А екзецирка та нич не значит, [2]
 Але тому, хто єй знає,— [2]
 Стари вояци.

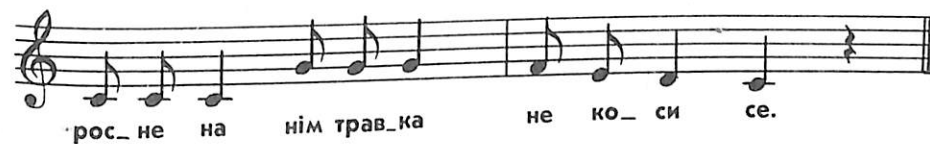
Стари вояци лем спацирують, [2]
 А молоди рекрутята [2]
 Гвери пуцують.

ШИРОКИЙ МОСТЕЧЕК

Маршово

Широкий мостечек погина се, [2]
 Росне на нім травка не коси се. [2]

Жеби я тот мостек арендував, [2]
 То би я го красні вицифрував. [2]

Червену і білу ружу садив, [2]
 Мушиш мя, мой мила, одпроводиц. [2]

Одпроведиш ти мя аж до моста, [2]
Нещасна та патруль, што мя нашла. [2]

Ей, нашла мя, нашла та й забрала, [2]
Ей, на войничку мя одослала. [2]

Як мі ся на войні не поведе, [2]
Не буду нарікав, лем на тебе. [2]

На тебе, на тебе, на твою мац, [2]
Же мі тя не дали жену взять. [2]

Варіант 1:

Ци ви мя, татичку, не рад мате, [2]
Же ви мя на войну посилає! [2]
Не посылайте мя, я сам піду, [2]
Сяду на коника, улан буду. [2]
Улан ма пінязі — два таляри, [2]
Иде до корчмички і п'є за ні.
Улан ма пінязі — два сребнички, [2]
Може він стати до музички. [2]

Варіант 2:

Краківска касарня, широкий двір, [2]
Проходиться по ній миленький мій. [2]

Він проходиться і гірко плаче, [2]
Аж ся та касарня ціла трясє. [2]

Як ми ся до войска виберали, [2]
То наши мамуся барз плакали. [2]

Ой мамичко наша, чом плачете! [2]
Ви за нас до войска не підете. [2]

Ой де ж би-м я, де ж би-м не плакала, [2]
Кед я вас так тяжко виховала. [3]

Ой виховала-м тя, яко пташка, [2]
До польской армії за воячка. [2]

Ищи-єм не заспав, вставац мушу, [2]
Свойово старшого слухац мушу. [2]

То старший наш трубит на всі страни: [2]
— Вставайте, вояци малювани! [2]

ИДУ ГОРАМИ

Иду горами, иду лісами,
А як я тя закличу, одозвий ся мі.

На горі сосна сім рочків росла,
Сідит під ньом моя мила смутна, жалосна.

Мила моя, мила, єст ти єдна вина,
Близко води биваш, ножки не омиваш.

Дякую ти, мила, за твою роботу,
Што-с мі отверяла дверечка в суботу.

Одозвий ся зараз серденьку мому,
Най же я прийду ближе к личеньку твому.

Чом ти бануєш, за ким жалуєш!
Повідж же мі, моя мила, ци за мя підеш!

Як би-с дальше била, личко би-с не мила,
Личко по тижньови, ножки по рочкови.

Дверечка в суботу, в неділю облачок,
Остан, мила, здорова, бо я юж воячок.

КЕД МІ ПРИШЛА КАРТА

Помірно

Кед мі пришла кар_ та на_ ро_ ко_ вац.

дав я сво_ го ня_ ня до_ ши_ ко_ вац:

— Ня_ ню же мій, ня_ ню, зроб_ те мі ту во_ лю,

ид_ те за мя слу_ жиц на ту вой_ ну.

Кед мі пришла карта нароковац,
Дав я свого няня дошиковац:
— Няню же мій, няню, зробте мі ту волю,
Идте за мя служиц на ту войну.

Кед мі пришла карта нароковац,
Дав я музикантів дошиковац:
— Мої музиканти, заграйте мі чардаш,
Най я си погуляю в свій младий час.

Стали музиканти чардаш грати,
Стали мі ся слези з очок ляти,
Никто не заплаче — ни отец, ни matka,
Лем за мною заплачут три дівчатка.

А єдна заплаче, бо я єй брат,
А друга заплаче, бо я єй сват,
А третя заплаче, ей, бо она мусит,
Бо она од мене перстен носит.

ЯК ХЦЕ ПОЛЯК ВОЮВАТИ

Жваво

Як хце, як хце, як хце по_ляк во_ю_ ва_ ти,

му_сит, му_сит, мусит руснак ро_ку_ ва_ ти. Як хце поляк

во_ю_ ва_ ти, мусит рус_ нак ро_ку_ ва_ ти.

Як хце, як хце, як хце поляк воювати,
Мусит, мусит, мусит руснак рокувати.
Як хце поляк воювати,
Мусит руснак рокувати.

Старша сестра, старша сестра сина мала,
На войну го, на войну го посилала:
Иди, сину, воювати,
Свою кровцю проливати.

Минув рочок, минув рочок і півтора,
Вертаються, вертаються хлопці з поля,
Ой ви, хлопці, што робите,
Же ви сина не ведете!

Лежит він там, лежить він там в чистім поли,
Ма главичку, ма главичку на камени.
А кін його ведля нього,
Гребе ножком, жалує го.

Докля Янчик, докля Янчик на мя сідав,
То я чистий, то я чистий овес їдав.
Тепер ношу генерала,
Добра мі єст житня слама.

ЯК ОКОПИ МИ КОПАЛИ

Як о_ко_пи ми ко_па_ли,
 то о п'я_той ми вста_ва_ли,
 а о шес_той ка_ву бра_ли
 і до збір_ки по_спі_ша_ли.

Як окопи ми копали,
 То о п'ятой ми вставали,
 А о шестой каву брали
 І до збірки поспішали.

Ще зме кави не випили,
 По лопати зме летіли,
 Як лопати зме забрали,
 Ищи кромпач нам додали.

Як кромпачи звиберали,
 То до трийок поставали.
 Змучили нас, наша доле,
 Ним ми дішли на то поле.

Німці на то не ззажали,
 До роботи наганяли,
 Трьох над нами все стояли,
 «Льос! Арбайтен!» — все кричали.

Не барз на то ми зважали,
 Помаленьки зме копали,
 О десятой зме снідали,
 Хліб сплеснілий доїдали.

О півпершой обідали,
 А о першой зме вставали,
 А на обід була зупа:
 Літра води, єдна крупа.

Зупу зме покоштували,
 Под дерево зме виляли,
 А як пришла та година,
 Бер на плечи все начиня.

Коло кухні треба стати
І на бльочки зачекати,
А і бльочків нам не дали,
Же помалу зме копали.

А як бльочки зме достали,
То по каву поспішали,
Зас заплату ті достали,
Котри яйця, масло дали.

Ищи домів-єм не дішла,
Полиция за мною пришла.
А я на то не зважала,
В тюрмі-єм си кус поспала.

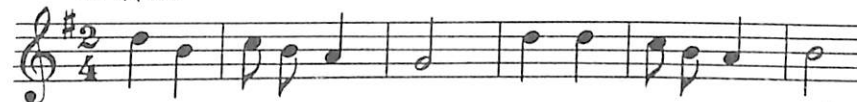
Полиция з села пішла,
А я знову домів пришла,
Ми окопи не забудем,
Поки в світі жити будем.

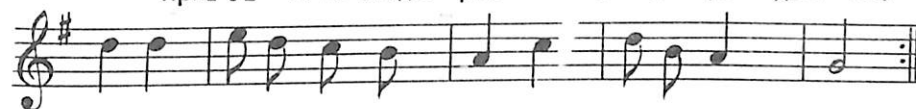
СПІВАНКА ЛЕМКІВСЬКИХ ДОБРОВОЛЬЦІВ
РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

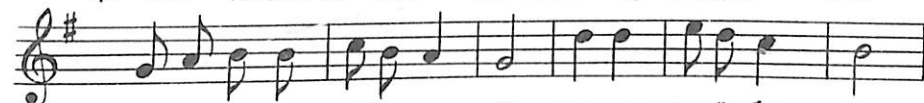
Ходою

Го_ри, на_ши го_ри, на_ши темни го_ри!
Кри_є_те ви внід_рах ю_ло_ту_ю до_лю,

На вас устрем_ля_єм на_ши яс_ни взо_ри.
ци го_то_ви_те нам не_щас_ну не_до_лю!

Так спі_ва_ли доброво_лі!—тридцет двох їх би_ло.

Біл_ца_ре_во, буд здорова,—йдем на свя_те ді_ло.

Гори, наши гори, наши темни гори!
На вас устремляєм наши ясни взори.
Криєте ви в нідрах золотую долю,
Ци готовите нам нещасну недолю!

Так співали добровольці!— тридцет двох їх було:
Білцарево, буд здорова,— йдем на святе діло.

Як вернеме, принесеме ти на штиках волю,
Посадиме в твоїх верхах, щоб знесла неволю.

І кинулись з криком: ур-ра!— у вир хуртовини
За свободу нашу милу і той батьківщини,

Што стогнала в ярмі вражім, удушину близка,
А ей воля важила ся у пепеша диска.

Ех, гранато, ех, гранато!— співав запівайло,
Стрункий, гнучкий, як тот смерек, як з пущи Кічкайло.

Перед нами було видно Тарасову Волю,
Лан пшениці там, на гірці, чистой без куколю.

Лем посухом підпаленой... І тра було крови,
Штоб підлята дозрівала там, у вільнім поли.

І жерельцьом витріснула наша кров молода
І всякнула в ческу землю, як живуча вода.

Земле вільна, земле добра, кормителько чеха!
Ти — найкрасша братанице старинного Леха.

Ти вартала нашої крови, наших костий в поли,
Для Шевченка і для Гуса, як було в їх воли.

А за нами було чути, як ревів Ревучий
Потоками слез і горя, страшний і могучий.

Ох Дунаю, ріко горя, повідж народови,
Же в твоїх нуртах тече крапля лемківської крови!

На Градчанах святкували радянськи народи,
Салютами обвіщали великден побіди.

Потім зме сой заспівали. Випрягайте коні!
То свобода для каждого на його загоні.

ОСОБЛИВОСТІ ЛЕМКІВСЬКОГО ДІАЛЕКТУ В ПОРІВНЯННІ З УКРАЇНСЬКОЮ ЛІТЕРАТУРНОЮ МОВОЮ

Лемківський діалект — це крайній південно-західний діалект української мови.

Лексичний склад загальноукраїнський з великою кількістю староруських слів — весь, древо, злато, смотріти, застегнути, видіти; з запозиченнями з польської — юж, же; словацької — лем; угорської — фрас, компері; німецької — фраір, камрад.

Лемківський діалект відзначається тим, що наголос під впливом польської мови постійний на другому складі від кінця: біда, овес, молодий, тот, єден, пришов, ходив, робив.

Звук «г» в деяких словах з польської як «г» російської: газда, грулі.

Частка «ся» окремо від дієслова, після нього і перед ним: дес ся подів, здає мі ся, мі ся подабат.

Іменники жіночого роду в орудному відмінку мають закінчення не — ою, а — ом: білом хусточком; єдном руком, за нашом хижом.

Тверді приголосні в кінці іменників чоловічого і жіночого роду: ден (день), кін (кінь), камін (камінь), кіст (кість).

Дієслова з коренем на «а»: мам, або маю, маш, ма, маме, мате, мають, співам, співаш, співат, співаме, співате, співають, в минулому часі: співав-єм, співала-м, співала-с, співала, співали-сме, співали-сте, співали.

В майбутньому часі: не буду ся женив (не буду женитися), буду робила.

Закінчення інфінітива в піснях занесених зі Словаччини на «ц», замість — «ти»: ходиц (ходити), стац (стояти), жебрац (жебрати).

Наказовий спосіб: бер (бери), воз (візьми), ид (іди), под (ходи), смот (дивися), верний (верни).

Прислівники мають закінчення на «і» (замість е чи о): добрі, злі, гарді, парадні.

СЛОВНИЧОК ДІАЛЕКТИЧНИХ СЛІВ ТА ВИРАЗІВ

Бандурки — бараболя, картопля
барз — дуже
банувати — жалкувати, тужити, шкодувати
боіско — тік до молотби
браниц — боронити
бости [боде] — бити рогами
березина — берізка, березовий прут
брежек — беріжок

валашка — кий, ціпок
вандрівний — мандрівний
вандрувати — мандрувати
варош — місто
вартати — мати вартість
вейський — сільський
вельми — дуже
вельо — багато, дуже
вем — знаю
вимена, виміна — викуп
витай — здорова була
вицифрувати — прикрасити
віст — знає
віт, війт — сільський староста
влос — волос; як єден волос — точно
водит ся — діється
воля — охота
волюватий — зобастий
вран — ворон
вратиц — вернути
вшитко — все

гавран — ворон, гайворон
гадати — говорити
газда — господар

газдиня — господиня
гайтов — лісний або польовий сторож
гамба, гамбочка — уста, обличчя
галузочка на перку — прикраса на капелюсі
у вигляді розгалуженої гілки
гардий — гарний, хороший, пристойний
гача, гачата — лоша, лошата
гвер — гвинтівка, карабін
гей сьо! — оклик на курей, щоб їх зігнати
гнеска, днеска — сьогодні
го — його
годинка — годинник
годинар — годинникар
горе — вгору
горнец — горщик
горуций — гарячий
грайцар — австрійська монета
грулі — картопля
гус — гуска
гушлі, гуслі — скрипка
гучати — гудіти

дакий — якийсь
дашто — дещо, щось
двиґац — підіймати, двигнути
дзека — охота
дзюравий — дірявий
дзяд — дід
длуго — довго
днес — сьогодні
добрі — добре
доли, в діл — вниз
доломан — верхній одяг, плащ
дос, дост — досить
драга — дорога і дорого́
дрептати — ступати дрібним кроком
дрилити — зіпхнути
дудок — монета австрійська
дяку мати — мати прихильність, любити

екзецирка — муштра
єдвабний — шовковий
єден — один
ей, їй — її
же — що
жеби — щоби
жебрац — жебрати, старцювати
журица — журба

загін — грядка
заглавок — заголовок
заграда — загорода, грядка
зайда — в'язка
закаль, закла — поки, доки
заплянтати — заплентати, заблукати
зас — знов
засе — не вільно, не можна
звербуватися — зголоситися до війська
звідуватися — питати, розпитувати
згриза — журба, гризота
здає ся — надається
здаме ся — згодимось
здибати — зустрінути
зиск — користь
злі — зле
змена — зміна
зохабити — залишити

кабатик — спідничка
кади — куди
казальниця — амвон
калап — капелюх
камерад, камарат — товариш, друг
кантар — уздечка
кар, карай — карати
каresh — караєш
кеби, коби — якби

кед — коли, як
 кельо — кілька
 кермеш — престольне свято, храм
 керпці — взуття, постоли, ходаки
 керт — садок
 кисасоня — дівчина, панночка
 киселиця — вівсяний борщ
 Кичера — назва гори
 клебан — настоятель парафії, приходський
 священик
 клинок — кілок
 клинці — цвяхи до підків, вухналі
 колаче — стукотіти
 копер — кріп
 корбач — нагайка, гарапник
 корец — міра зерна
 кошуля — сорочка
 краль, кральове — король, королі
 крутовий — галузистий
 красні — гарно, хороше
 кус, кусок — трохи
 кусціся, кусник — трошки
 куча — хлів
 ку мі — до мене
 лапати — ловити
 лацно — легко, вигідно
 леда який — який-небудь
 лен, леник — льон
 лігати — лягати, кластися
 ліпший — кращий
 лубок — кора з дерева
 лука, лучка — сіножать

 маєран — рід зілля
 мазяр — діхтяр
 меджа — межа
 медже — поміж
 милость — милосердя, жалість

миготати — блискати
 млака — калюжа, підмоклий ґрунт
 мочар — болотисте місце
 му — йому
 мя — мене

наврат — наверни (худобу)
 надатися — подобатися
 надибати — зустрінути
 надобний — гарний, хороший
 накладати — витрачатися
 нежле — чим, аніж
 нещестя — нещастя
 нигда, никда — ніколи
 нич, ніц, нічо — ніщо, нічого
 ноле! — ну ж!
 ня — мене
 няньо — батько

облапити — обіймати
 обора — обійстя
 огваряти — обмовляти
 огін — хвіст
 окопистий — повний
 откаль — відки
 отсаль — відси
 пайташ — товариш, друг
 палюнка — горілка
 парадний — пишний, гордий
 парадниця — гарно вбрана, горда
 параль — чорт
 патрити — дивитися
 патруль — патруль
 переліще — переліг, неоране поле
 перко — перо на капелюсі
 пец — грубка, піч
 пінязі — гроші

півтора — півтора
под — ходи
подрептати — походити дрібним кроком

позерати — дивитися, глядіти
позор — погляд
поімати — піймати, зловити
помалючки — поволеньки
полегойки — легенько
пораїти — порадити, рекомендувати
посполю — взаємно
потреса — потрясає
потряска — танок
потемки — в пільмі
почлапав — почалапав
през — через
преквитати — перецвісти
преконатися — переконатися
прекрасні — дуже гарно
преокруті — дуже сильно
приданяне — гості весільні з приданим
припатряться — приглядатися
припецок — припічок
пюрко — перко, пірце

рафка — обруч на колесі, шина
рече — говорить, каже
різанец — рід трави
розгваряти — відраджувати
роскіш — розкіш
розлігатися — розлягатися
розмарія — розмарин
рокувати — іти до війська
роле — рілля, поле

сесло — лавка у човні
си, сой — собі
синявий — голубий

скала — камінь, скеля
скатулятися — скотитися
скоренки — чобітки
слама — солома
слонко — сонечко
смотріти — дивитися
смот — дивися, гляди
сокотитися — берегтися
сомар — осел
спацірувати — прогулюватися
статок — домашні тварини
страна — сторона
стратитися — загубитися
студня, студенка — криниця, криничка
сцяраний — принижений

телелем — слово без значення, як: гей, дана
танечниця — танцюристка
ти, ті — тобі
Тереза — жіноче ім'я
тівко, тільки — стільки
товди — тоді
тото — оте
трафилосся — трапилось
туньо — дешево
тя — тебе
убіч — схил гори

файний — гарний, добрий
фалечний — непокірний, впертий
феца — онуча
фрас, фрасик — чорт, чортик
фраїр, фраср — милий, наречений
фраїрка — мила, наречена
фришно — скоро
фрасунок — журба
фурман — візник, возій
фуярка — сопілка
фуярош — той, що виготовляє сопілки

хвіятися — хитатися
 хижа — хата
 хлоп — чоловік, мужчина
 ход — ходи
 холошні — шерстяні штани
 хотар — село, оселя
 худобний — убогий, незаможний, бідак
 хуща — хустинка

цятати — знущатися, катувати
 цідило — торбинка

чати́на — гілки хвойних дерев
 чепец — очіпок
 черкотати — джеркотіти
 чуга, чуганя — верхня одежа чоловіків

шалавія — зілля
 шарга — жвавий
 шварний — гарний, хороший
 шанец — рів, яма
 шмарити — кинути
 што — що
 штоси — щось
 шугай — милий
 шувний, шумний — гарний

щестя — щастя
 щубравец — обскубаний, общипаний, недоросток

югас — чабан, вівчар
 Югора — назва гори
 юж — уже, вже

яр — весна
 ядловець — ялівець

З М І С Т

Від упорядника
 Лемківські народні пісні

5
7

ПОБУТОВІ

А там долом, в тій долині
 В керти ружа преквітала
 В лісі черешенька
 В нашій керти ягоди-малини
 Гей, мам я косу
 Гей, ци то коса тупа
 Гей, Яничку, оженся
 Дармо ви мя, мамко
 Ден би-м косив
 Добрі тому коса косит
 Дунаю, Дунаю
 До гір, хлопці, до гір
 Жалую, баную
 За горами, за лісами
 Заспівай, когутку
 Зелене, зелене
 Зелена липка горіла
 З високой горочки
 Ищи-м не зарубав
 Колискова
 Колискова
 Там попід горою
 Кед сой ишов з Перечина додому
 Кукулечко, де ти біла
 Заграй мі, цигане
 Моя мила задремала
 Моя фраїречко, вивий мі перечко
 На високій горі

21
23
24
26
28
29
30
33
35
36
38
40
41
42
44
46
48
49
50
52
54
56
58
60
61
63
65
67

Не піду за Васька	68
Не вандруй, шугаю	69
Ой верше мій, верше	70
Ой на луці зеленій	72
Ой на прядки	73
Ой піду я меже гори	75
Ой попід гай зелененький	77
Ой сусідко	78
Откаль сонечко сходило	80
Превез же мя, мій Яничку	82
Повідав мі милий	84
Співаночки мої	86
Ей, стараються люде	87
Фурман	89
Там за селом	90
Там на горі росне копер	92
Там на меджі черешенька	94
Купила мі мама корову	95
Там на горі кряк	96
Тот мій	97
Купала-с мя мамусь	98
Тпруци, телята	99
Уж иду до гробу	100
Червена ружа трояка	102
Я до леса не піду	104
Як я в мамички жила	105
Янчик, не буд блазен	107
Я сой хлопец справедливий	109

ВЕСІЛЬНІ, ОБРЯДОВІ

Ой пігнала дівчинонька	115
Я сой циган	117
Чому дружки не співають	118
Дівчатко, дівчатко	120
Зелена ліщина (весільні приспівки)	122
Ой так мі ся, гудаче (танкова)	128
Ой, чардаша	130

Ой танцювала баба	132
Ой зацвили фіялоньки	135
Рубав сой чатину	136
Яка ж то ся стала велька змена	138
Ой чи є, чи нема (щедрівка)	139
Гей, чи ти там дома, пане господарю (щедрівка)	140

ПІСНІ ПРО КОХАННЯ

Бодай та карчмичка	146
Чом ваше вікенце	148
В гаю зелененькім	150
В зеленім гаю	151
Чия ж то хатина	153
Вирослі мі на меджі черешні	154
Вшитки ся поля	155
Високий брежек	157
Високо мій сусід	159
Де-с бив, Яничку	160
Добрий вечер, дівчинонько	161
Ой піду я у поле	163
Ганцьо, біла ружа	165
Ганцьо моя	166
В неділеньку по рані	167
Ой піду я, піду	169
Туман яром	170
Кед сой ишла вчера ввечер	171
Ой ишов я гаєм	173
Ліщина, ліщина	175
Марисю, Марисю, я тебе не лишу	177
Моя мила, премила	178
Лемко я	179
Моя мила, што ти ділаш	180
На Подолі білий камін	182
На зеленій убочи	183
Вийшло сонце	185
А про мою фраїрочку	186
Не кашлий, дівчино	187

Не піду до леса	189
Ой ишов я штири милі лісом	191
Ой ишов я през ліс, през ліщину	192
А в наший заградці	194
Воляре, воляре	196
Дай мі, дівча, дай віночок	198
Пішов-єм до милой	200
Фраїру, фраїру, я тобі не вірю	202
Тече вода з-під явора	204
Боднарка, боднерка	205
Ой відси гора	206
Ой ти, дівчатко доброго роду	209
Гей, повідав-єс, же мя возмеш	211
Подме ми на лови	212
По садочку проходжаю	214
Пришов би я до вас	216
Світи, місяченьку	218
Спомнеш ти мя	219
Моя мамця вороженька	220
Стелися, стелися, зелений барвінку	222
Там за нашом хижом	224
А там коло річки (мелодія пісні «Там за нашом хижом»)	226
Там на горі зимний вітер віс	229
Ой гаю, гаю, гаїчок	231
Червеноя калинонька	232
Чиє ж то полечко	234
Чого, дівче, ходиш	236
Юж єм поорав	237
Мала мама доню	238
Яка ж ти сой, моя мила, фалечна	240
Як єм ишов поза гумен	242
Яка я си красна ходила	244
Яничку златовлас	246

ЖАРТІВЛИВІ

А в неділю рано	251
А моя миленька, ей, велика циганка	253
А я свою Терезу	254

Гей, кий мі параль	255
Як моя мила грушки продавала	256
Заграй же мі яко тако	257
Мала-м сой милого фуяроша	259
Оженив-єм ся	260
Ой пила, пила	261
Ой треба би	263
А ти, дівча, под з нами	264
Почлаптав, подрептав	265
Там під мостом	266
Телелем, телелем	268
Фраїрку-м си знашов	269
Як я била ищи мала	271
Я сой хлопец газдовский	273

ЕМІГРАНТСЬКІ; ВОЯЦЬКІ

Буд здрава, землице	279
Кед сой ишов з Америки	281
Як я сой заспівам	282
А в Мисцовій чорна роля	283
Вчера ввечер із вечера	285
Краківска шинкарка	287
Чого-м ся дочкав	289
Широкий мостечок	291
Иду горами	294
Кед мі пришла карта	296
Як хце поляк воювати	298
Як окопи ми копали	300
Співанки лемківських добровольців Радянської Армії	303
Особливості лемківського діалекту в порівнянні з українською літера- турною мовою	306
Словничок діалектичних слів та виразів	307

ЛЕМКОВСКИЕ ПРИПЕВКИ

Составитель

Соболевский Михаил Андреевич

(На украинском языке)

Редактор В. Ф. Таловиря. Літературний редактор М. Й. Бахтинський.
Художник В. І. Юрчишин. Художній редактор М. Д. Шаншейн. Тех-
нічний редактор О. І. Фільчагова. Коректор О. М. Маліцька.
БФ 36552. Тем. план 1966 р. № 694. Здано на виробництво 20.IV.1967 р.
Підписано до друку 20.IX.1967 р. Формат 70×108¹/₃₂. Папір офсетний № 2.
Умовно-друк. арк. 14. Обліково-вид. арк. 10,32. Зам. № 43. Тираж 1500.
Видавництво «Музична Україна», Київ, Пушкінська, 32. Фабрика офсетного
друку № 1 Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Київ, вул. Фрунзе, 51-а.
Ціна 1 крб. 24 коп.

9—3—2

694—66

